

Z frontu walki o plan skupu

Specjalni wysłannicy „Łódzkiego Expressu” telefonują

W poniedziałek i wtorek najlepsze wyniki w skupie zboża osiągnęły powiaty: radomszczański (13,7 proc. planu mies.), łódzki (12,6 proc.), wieluński (11,3 proc.), brzeziński (11,2 proc.) i piotrkowski (10,1 proc.).

We wtorek poprawa nastąpiła w pow. łowickim, który wykonał plan dzienny w 101,6 proc.

108 powiatów zwolnionych od miarek i odsypów

Liczba powiatów, w których roczne plany skupu zboża z tegorocznych zbiorów, wykonano co najmniej w 90 proc. wynosi obecnie 108. We wszystkich tych powiatach ci chłopi, którzy całkowicie wywiązali się z obowiązków dostawy zboża dla państwa, zwolnieni zostali z obowiązków miarek i odsypów oraz korzystają z prawa sprzedaży na wolnym rynku swoich nadwyżek ziarna i przetworów zbożowych.

6 i 7 listopada dekorujemy domy flagami

Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi podaje do wiadomości wszystkim administratorom i właścicielom nieruchomości, iż w dniach 6 i 7 listopada br. w związku z XXXVI rocznicą Wielkiej Rewolucji Październikowej należy wywiesić flagi na frontonach wszystkich nieruchomości na terenie m. Łodzi.

22 Swięta

BRITYSKI MINISTER HANDLU O SYTUACJI W DZIEDZINIE EKSPORTU

LONDYN. Przemawiając na zebraniu w klubie bankierów w Londynie, brytyjski minister handlu, Thorncroft zaznaczył, że eksport angielski zaczął dotkliwie odczuwać konkurencję ze strony Niemiec zachodnich, Japonii i Stanów Zjednoczonych. Thorncroft podkreślił, że sytuacja Anglii na odcinku eksportu jest tego rodzaju, iż „byłoby samobójstwem godzenie się na przywileje dla innych partnerów”.

ZNÓW WYLEWY RZEK W KALABRII

RZYM. — Po trzech dniach słonecznej pogody w Kalabrii spadły znowu ulewne deszcze. Spowodowało to ponowne wylewy rzek. W niektórych wsiach i miasteczkach sytuacja jest alarmująca. W wielu miejscowościach runęły domy podmyte wodą. W kilku punktach uległa przerwie komunikacja kolejowa.

AMERYKAŃSKA „SPRAWIEDLIWOŚĆ”

NOWY JORK. — Refaktor odpowiedzialny za katastrofę „N. Y. Daily Worker” Alvin Max wyświadczył przysięgę przed Zgromadzeniem Ogólnym NZ Panit depeza, w której powładała ją o skazaniu na 20 lat więzienia korespondenta wspornianego dziennika, 69-letniego Jamesa Dolsona za to, że domagał się zakończenia wojny w Korei.

„Ten okrutny wyrok — stwierdza depeza — równoznaczny jest z literą i duchem Kartę NZ i konwencji w sprawie wolności prasy”.

ARESZTOWANIA W IRANIE

TEHERAN. — W ostatnich dniach władze irańskie aresztowały i zesłały do twierdzy na południe kraju około 30 oficerów i marynarzy pod zarzutem „należenia do organizacji antyrządowej”. W Abadanie aresztowano przeszło 60 osób za wypisywanie hasel na ścianach domów. Hasła te nawoływały do przeciwstawiania się polityce rządu.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Cena 20 gr

Dziś 8 stron

ŁÓDZKI EXPRESS

ilustrowany

Rok I

Łódź, czwartek 5 listopada 1953 r.

Nr 57

Projekty zakładów chemicznych — Rysunki najnowocześniejszych urządzeń hutniczych i aparatur dla przemysłu masowego spożycia — Próbkę rozmaitych nasion — Konsultacje radzieckich specjalistów

Co otrzymamy z ZSRR w ramach współpracy naukowo-technicznej

WARSZAWA (PAP). — W tych dniach odbyła się w Warszawie kolejna sesja polsko-radzieckiej komisji współpracy naukowo-technicznej między ZSRR a Polską Rzeczpospolitą Ludową. Komisja rozpatrzyła aktualne zagadnienia współpracy naukowo-technicznej między obu krajami i podjęła wzajemne zobowiązania.

Zgodnie z protokołem podpisanym przez obie strony, Związek Radziecki udzieli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej pomocy technicznej, przekazując:

Projekty zakładów chemicznych i projekt fabryki materiałów budowlanych, rysunki robocze najnowocześniejszych typów urządzeń hutniczych i energetycznych, obrabiarek do skrawania metali, urządzeń transportowych i budowlanych, aparatury przyrządów dla przemysłu masowego spożycia;

dokumentację techniczną technologii produkcji barwników, preparatów farmaceutycznych, wyrobów ceramicznych i innych, receptury dla produkcji witamin i wyrobów cukierkowych.

Związek Radziecki przekazał dla rolnictwa polskiego próbki nasion zbóż, roślin oleistych, strączkowych, warzyw i innych roślin uprawnych; ponadto specjalści radzieccy udzieli konsultacji w dziedzinie podniesienia zdrowotności pogłowia zwierząt gospodarskich.

Poza to Związek Radziecki przyjmie grupę specjalistów polskich na praktykę produkcyjną w zakładach przemysłowych i w biurach konstrukcyjnych, w instytutach naukowo-badawczych i w innych instytucjach ZSRR, jak również wyśle do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej specjalistów radzieckich dla udzielenia na miejscu pomocy technicznej.

Polska Rzeczpospolita Ludowa ze swej strony przekaze Związkowi Radzieckiemu dokumentację techniczną z dziedziny produkcji niektórych artykułów przemysłu chemicznego, szklarskiego i innych gałęzi przemysłu, jak również umożliwi grupie specjalistów ra-

dzieckich zaznajomienie się z osiągnięciami uzyskanymi w poszczególnych gałęziach gospodarki narodowej.

Udzielanie pomocy naukowo-technicznej odbywa się nieodpłatnie.

Fot. — GAF

Pogłębiając zobowiązania i zaciągając warty produkcyjne robotnicy łódzcy witają rocznicę Wielkiej Rewolucji

Do związków zawodowych w dalszym ciągu napływają meldunki o masowym zaciąganiu przez robotników poszczególnych fabryk wart produkcyjnych dla uczczenia XXXVI rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej. Do wczoraj w fabrykach łódzkich i wojewódzkich warty zaciągnęło ponad 70 tys. robotnic i robotników.

W ZM IM. STRZELCZYKA

W Zakładach Mechanicznych im. Strzelczyka jeden z pierwszych stanął do pełnienia wart produkcyjnych odlewnik Antoni Zasada. Wykona on ponad plan jedną głowicę.

Ogółem w ZM im. Strzel-

czyka do godzin popołudniowych około 300 robotników podjęło warty produkcyjne.

W ŁÓDZKIEJ FABRYCE MASZYN

Prawie cała załoga Łódzkiej Fabryki Maszyn podjęła warty produkcyjne. Mincenne zobowiązania zgłosiły brygady Stefana Skrzypka, Jana Ratajczyka i Stanisława Lipińskiego.

W POŁUDNIOWO-ŁÓDZKICH ZPJ

W Południowo-Łódzkich Zakładach Przemysłu Jedwabniczego do wart produkcyjnych stanęło około 900 członków załogi.

Stając do wart produkcyjnych załogi fabryk pogłębiają długookresowe zobowiązania podjęte dla uczczenia XXXVI rocznicy Rewolucji Październikowej, a właśnie dzięki tym zobowiązaniom wyniki października we wszystkich branżach przemysłu włókienniczego bawelnianego, jedwabiu, dzianinie i in. były lepsze niż we wrześniu.

Wielki festiwal amatorskich zespołów artystycznych na 10-lecie Polskiej Ludowej

WARSZAWA (PAP). — W związku ze zbliżającym się obchodem X-lecia Polskiej Ludowej Ministerstwo Kultury i Sztuki wspólnie z wszystkimi organizacjami masowymi oraz szkolnictwem ogłasza wielki festiwal amatorskich zespołów artystycznych.

Festiwal ten, który będzie jedną z głównych imprez kulturalno-artystycznych roku jubileuszowego, ma za zadanie zaprezentowanie bogatego dorobku masowego ruchu amatorskiego, odgrywającego dziś tak doniosłą rolę w upowszechnieniu kultury, w walce o jej nową treść, nowego człowieka.

Wielki festiwal, który zakończony zostanie centralnym pokazem w dn. 22 lipca 1954 r. posiadając będzie jednolity program i obejmie wszystkie środowiska, instytucje i organizacje masowe.

Ze względu na to, że pierwsze powiatowe eliminacje zespołów artystycznych zorganizowane będą już w pierwszych miesiącach 1954 r., wszystkie artystyczne zespoły amatorskie powinny jak najszybciej przystąpić do wzmożonej pracy nad przygotowaniem repertuaru.

Spartak — Reprezentacja Krakowa 2:1 (0:1) Szczegóły na str. 8

Jednodniowy milioner w „Polonii”

Oboje mieszkają przy ul. Podrzecznej 6. Ani na chwilę nie przypuszczali, że to właśnie do nich uśmiechnie się fortuna. A tymczasem ona — Bogumila Matczak, pracownica Miejskiego Pralni i Farbiarni w Łodzi — została „milionerką”. Była milionowym widzem, który wczoraj w czasie Festiwalu Filmów Radzieckich odwiedził „Polonię”.

On — Edward Kuc, student Politechniki Łódzkiej — był widzem nr 1 000 001.

A widz nr 999 999? Trafili do „Polonii” bawiarz w Łodzi przejeżdżający nim dyrektor Dzierżonowski Zakładów Przemysłu Bawełnianego — Edmund Galon.

Cała trójkę przy hucznych oklaskach widzów nagrodzono milionem upominkami: „milionerka” otrzymała wieczne pióro typu „Pentikon”, a jej obaj „sasiadzi” — kwartalne abonamenty do kina.

(see)

Tezy do dyskusji przed II Zjazdem PZPR przyjęte przez IX Plenum Komitetu Centralnego PZPR O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej

1 Sojusz robotników i chłopów we wspólnej walce o obalenie panowania kapitalistów i obszarników, kierownicza rola klasy robotniczej w tym sojuszu zapewniły objęcie władzy przez masy ludowe i dokonanie zasadniczych przeobrażeń społecznych.

Decydujący wpływ na nowe warunki życia i pracy chłopskich mas pracujących miała likwidacja obszarnictwa, a wraz z nim przeżytków feudalnych, likwidacja wielkiego i średniego kapitału, unarodowienie przemysłu, środków transportu, banków itp.

Władza ludowa przeprowadziła reformę rolną i zasiedlenie Ziemi Odzyskanych, w wyniku czego w ręce chłopskie przeszło 6,1 mln. ha ziemi. Powierzchnia użytków rolnych przypadająca przeciętnie na głowę ludności chłopskiej zwiększyła się o około 60 proc. w porównaniu z 1938 r.

Władza ludowa przeprowadziła oddzielenie wsi i uwolniła chłopów od spłat za ziemię i związanych z tym długów hipotecznych, które łącznie przed wojną pochłaniały około 1/3 dochodów pieniężnych wsi.

Usunięta została najcięższa dla mas pracujących, zarówno w mieście jak i we wsi klęska kryzysów i stałego bezrobocia oraz przeludnienie wsi. Szybki rozwój uprzemysłowienia kraju stworzył warunki dla odpiętych „zbędnej” ludności wiejskiej do pracy w zajęciach poza rolnictwem, zwłaszcza w przemyśle i budownictwie.

Zasadnicze zmiany nastąpiły w strukturze klasowej wsi. Dzięki reformie rolniej i zagospodarowaniu Ziemi Odzyskanych zmniejszyła się poważnie na wsi liczba ludności bezrolnej i małorolnej, a wzrosła znacznie liczba gospodarstw średniorolnych, których udział w produkcji towarowej rolnictwa stał się przeważający.

Wielkie rzęsy bezrolnych nadzielono ziemią. Ograniczony został w poważnej mierze wyrzysk kułacki. Zmieniły się od podstaw warunki życia i pracy wielomilionowej mas chłopskiej pracującej.

2 W ciągu 9 lat istnienia Polski Ludowej dokonano olbrzymiej pracy w dziedzinie odbudowy rolnictwa ze zniszczeń wojennych i stworzenia warunków dla jego dalszego rozwoju.

W oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego rozwija się coraz silniej aktywność pracujących chłopów, którzy podnoszą produkcję rolniczą, zwiększając jej towarowość, świadczą na rzecz rozbudowy naszego przemysłu i wzmocnienia obronności kraju, wnosząc swój wkład do umocnienia państwa ludowego na gruncie sojuszu robotniczo-chłopskiego, przyczyniając się w istotny sposób do rozwoju całej gospodarki narodowej, a tym samym i rolnictwa.

Wartość produkcji rolniczej na 100 ha użytków rolnych jest w 1953 r. wyższa o 22 proc. niż w 1938 r. Wartość produkcji rolniczej w przeliczeniu na mieszkańca kraju jest o ponad 30 proc. wyższa.

Zwiększona w porównaniu z okresem przedwojennym produkcja rolnicza jest osiągnięciem przy znacznie dziś mniejszej liczbie zatrudnionych w rolnictwie. Produkcja roślinna i hodowlana w przeliczeniu na jednego zatrudnionego w rolnictwie jest obecnie o ok. 80 proc. większa niż przed wojną.

Wzrost produkcji rolniczej stał się możliwy dzięki lepszemu zagospodarowaniu, zwiększeniu obszaru przypadającego średnio na jedno gospodarstwo oraz zwiększeniu wydajności z hektara i zwiększeniu produktywności zwierząt.

Nastąpiła istotna zmiana struktury zasiewów w stosunku do okresu przedwojennego, zwiększył się udział zasiewów roślin najbardziej cennych dla gospodarki narodowej, jak pszenica, rośliny przemysłowe oraz pastewne.

Należy stwierdzić, że mimo wielokrotnie mniejszych zniszczeń po pierwszej wojnie, produkcja rolnicza w przeliczeniu na 1 mieszkańca kraju nie osiągnęła do 1939 r. poziomu sprzed I wojny światowej.

Jedynie w warunkach demokracji ludowej stało się możliwe osiągnięcie w Polsce tak szybkiego tempa odbudowy i rozwoju rolnictwa.

3 Pomoc państwa ludowego i klasy robotniczej okazywana chłopom pracującym w trudnym okresie odbudowy kraju, rozmach aktywności twórczej mas chłopskich, rozwijanej na gruncie pogłębiającego się sojuszu robotniczo-chłopskiego w toku walki o władzę ludową i jej umocnienie — sprawiły, że rolnictwo szybko podniosło się z ruin i zniszczeń wojennych i w końcowym okresie odbudowy jego produkcja towarowa w zasadzie odpowiadała ówczesnemu zapotrzebowaniu.

W okresie odbudowy państwa ludowego, realizując konsekwentnie politykę sojuszu robotniczo-chłopskiego, okazało chłopom pracującym pomoc w odbudowie ich gospodarstw ze zniszczeń wojennych, w zasiedla-

niu Ziemi Odzyskanych, w zagospodarowaniu gruntów uzyskanych z reformy rolniej. Istotne znaczenie dla szybkiej odbudowy wsi miała pomoc państwa w ziarnie siewnym, sile pociągowej, bydłe i budulcu oraz kredytach pieniężnych.

Jednocześnie rozwijała się spójna ekonomiczna między wsią i miastem w oparciu o pomoc państwa dla rolnictwa i szybki rozwój najprostszych form ruchu spółdzielczego na wsi, jak spółdzielczość zaopatrzenia i zbytu, spółdzielnie kredytowe itp.

Wraz z polepszeniem ogólnych warunków życia mas pracujących, w wyniku rewolucyjnych przeobrażeń społecznych — następował szybki wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego ludności wiejskiej.

4 Szybki proces uprzemysłowienia kraju i rozbudowy gospodarki narodowej, wielkie osiągnięcia mas pracujących miast i wsi w dziedzinie politycznej, gospodarczej i kulturalnej, w walce o likwidację wiekowego zacofania, o postęp techniczny, o podniesienie poziomu sił wytwórczych narodu i jego zdolności obronnej — otworzyły nowy okres w życiu i rozwoju Polski Ludowej.

Państwo ludowe, prowadząc konsekwentnie politykę socjalistycznego uprzemysłowienia kraju, rozwijało i pogłębiało spójnie ekonomiczną między miastem i wsią, opierając ją w coraz większej mierze o dostawy środków produkcji dla rolnictwa, zapewniając rozwój jego mechanizacji, tworząc w ten sposób przesłanki stopniowej socjalistycznej przebudowy rolnictwa.

W 1953 r., w porównaniu z 1949 r., zwiększono dostawy maszyn i narzędzi rolniczych dla całego rolnictwa — indywidualnego i uspołecznionego łącznie 2,4 raza, a nawozów sztucznych — ponad półtora raza. Dokonano znacznego postępu w dziedzinie mechanizacji i elektryfikacji rolnictwa.

Przed ludnością wiejską, zwłaszcza małorolną, otworzyły się szerokie możliwości zarobków w przemyśle, budownictwie, leśnictwie, transporcie itp.

Realne dochody pieniężne i naturalne na głowę ludności rolniczej w 1953 roku w porównaniu z rokiem 1938 wzrosły o ponad 75 proc., a w porównaniu z rokiem 1949 o około 20 proc.

Równoległe ze wzrostem dobrobytu materialnego chłopów pracujących dokonywała się na wsi rewolucja kulturalna. Znajduje to wyraz w olbrzymim rozwoju szkolnictwa ogólnego i zawodowego, w otwarciu młodzieży chłopskiej szerokiego dostępu do szkół średnich i wyższych, w likwidacji analfabetyzmu i wzroście czytelnictwa na wsi, w rozwoju urządzeń ochrony zdrowia, bibliotek, świetlic, kin wiejskich, radiofonizacji wsi, rozwoju sportu i młodzieżowych zespołów artystycznych, w ruchu upowszechnienia wiedzy rolniczej i wzroście inicjatywy społecznej mas chłopskich.

5 Zasadniczym czynnikiem dalszego rozwoju rolnictwa staje się w tym okresie rozwój sektora socjalistycznego: spółdzielni produkcyjnych, państwowych ośrodków maszynowych i państwowych gospodarstw rolnych.

Powstało już około 8 tysięcy spółdzielni produkcyjnych, które gospodarują na około 1,4 mln. ha użytków rolnych. W ciągu krótkiego okresu istnienia dokonały one poważnego postępu w umocnieniu swej gospodarki, przy czym uzyskiwane przez nie plony zbóż są przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych.

Państwo zorganizowało ośrodki maszynowe, wyposażone w traktory i nowoczesne maszyny rolnicze. Liczba POM do końca 1953 roku przekroczyła 400.

W 1953 roku państwowe gospodarstwa rolne gospodarują już na około 2,5 mln. ha użytków rolnych. Silnie wzrósł udział państwowych gospodarstw rolnych w produkcji towarowej rolnictwa. Podczas gdy w roku 1946 udział ten był zupełnie nikły, to w roku 1949 wyniósł on 6,9 proc., a w r. 1953 stanowił będzie około 15 proc.

Udział gruntów zagospodarowanych przez spółdzielnie produkcyjne i państwowe gospodarstwa rolne w ogólnej powierzchni użytków rolnych wzrósł z 7,6 proc. w roku 1949 do 18,4 proc. w r. 1953. Rośnie udział sektora socjalistycznego w zaopatrzeniu ludności miast i przemysłu w produkty i surowce rolnicze.

6 Olbrzymie przeobrażenia, które dokonywały się na wsi polskiej, odbywały się w warunkach ostrej walki klasowej i zacieklego oporu klasy kapitalistów wiejskich — kułaków.

Broniąc swolich pozycji, kułak, wspomagany przez wszelkie ośrodki wrogie, uporczywie usiłował przeciwdziałać regulującej roli państwa ludowego w stosunkach gospodarczych między miastem i wsią, szerzyć spekulację, wywoływać wahania wśród chłopów średnio-

rolnych. Władza ludowa w walce z kułactwem ograniczała możliwości kułackiego wyzysku, osłabiała jego pozycję i wpływy na wsi. Równocześnie rosła aktywność społeczno-polityczna biedoty wiejskiej i umacniał się sojusz klasy robotniczej z chłopami średniorolnymi.

7 W nowych warunkach stworzonych przez rozwijające się uprzemysłowienie kraju szybko wzrastała liczba ludności zatrudnionej poza rolnictwem oraz potrzeby materialne i kulturalne społeczeństwa. Wraz z tym zapotrzebowanie ludności na produkty rolnictwa oraz zapotrzebowanie przemysłu na surowce rolne zaczęło coraz mocniej wyprzedzać podaż tych produktów i surowców przez indywidualną gospodarkę chłopską rozproszoną w ponad 3 milionach gospodarstw. W tych warunkach podjęto szereg środków dla wzmocnienia regulującej roli państwa w obrotach towarowych między miastem i wsią, w walce z kułactwem i spekulacją. Został rozwinięty system kontraktacji, zapewniający korzystne warunki produkcji rolniczej i jej zbytu. Wprowadzone zostały dostawy obowiązkowe na ważniejsze artykuły rolne.

8 Zadania Planu 6-letniego ustalone dla rolnictwa na okres 1950-1953 nie zostały w pełni wykonane.

Rozwój rolnictwa w ostatnich latach jest wyraźnie niedostateczny w stosunku do rozwoju przemysłu i rosnących potrzeb ludności pracującej.

Podstawowa niewspółmierność między wysokim tempem wzrostu przemysłu a zbyt powolnym tempem rozwoju rolnictwa została ponadto zastrzeżona w ciągu ostatnich trzech lat wskutek wybitnie niesprzyjających warunków atmosferycznych.

O ile w okresie odbudowy rolnictwa wzrost produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych był szybki, to w następnym okresie zaznaczyło się wyraźnie zmniejszenie tempa wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i nastąpiło również pewne zahamowanie procesów inwestycyjnych w tych gospodarstwach.

Wyraźnie niewystarczająca jest produkcja zbóż i rozwój bazy paszowej, co utrudnia wzrost hodowli, odbija się ujemnie na zaopatrzeniu ludności i przemysłu w artykuły roślinne i hodowlane, a w latach nieurodzaju powoduje nawet konieczność importu zbóż i pasz. Niedostateczny rozwój produkcji zbóż wiąże się z niskim poziomem uprawy i pielęgnacji. Odbija się to na plonach, które w ostatnich latach nie wykazują znaczącego wzrostu i wahają się wokół 12,5 kwintali z hektara.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia trzody chlewnej i owiec, pogłowia bydła rogatego pozostaje w tyle i nie osiągnęło poziomu przedwojennego.

Przy znacznym zwiększeniu powierzchni zasiewów roślin przemysłowych plony ich pozostają na zbyt niskim poziomie.

Jednym z niekorzystnych objawów w rozwoju rolnictwa jest nierównomierność wzrostu produkcji rolniczej w różnych rejonach kraju. Plony i produktywność hodowli w całych powiatach, a nawet w poszczególnych województwach, kształtują się znacznie poniżej przeciętnego poziomu. Tempo wyrównywania tych różnic jest zbyt powolne.

9 Na niedostateczny rozwój produkcji rolniczej, zwłaszcza gospodarstw indywidualnych, nie pozostały bez wpływu zarówno słaba koncentracja wysiłków na tym odcinku, jako też braki i wypaczenia w realizacji polityki państwa i rządu na wsi. Utrudniały one zacieśnianie spójni gospodarczej między miastem a wsią i pogłębianie sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Wypaczenia te, przerastające niekiedy w jaskrawe nadużycia władzy i łamanie zasad praworządności ludowej, występują w działalności wielu ogniw partyjnych, państwowych i gospodarczych. W niektórych organach centralnych i terenowych przejawia się często oportunistyczna tolerancja i biurokratyczna niefrasobliwość wobec przejawów i faktów wypaczenia polityki państwa i rządu ludowego w stosunku do wsi, co niejednokrotnie wynika z niedoceniania wagi indywidualnej gospodarki chłopskiej i znaczenia produkcji tych gospodarstw dla całej gospodarki narodowej.

Zaniedbaniami w zakresie walki o wzrost produkcji w gospodarstwach indywidualnych sprzyjały pokutujące w wielu organizacjach partyjnych błędne poglądy, że wysiłki w dziedzinie rozwoju sektora socjalistycznego, a zwłaszcza spółdzielczości produkcyjnej, zwalniają od konieczności troszczenia się o wzrost produkcji w gospodarstwach małorolnych i średniorolnych, że możliwości zwiększenia produkcji w gospodarstwach indywidualnych są już rzekomo wyczerpane.

Różne ognia partyjne i państwowe nie wykazywały często troski o wykorzystanie wszelkich możliwości wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych.

Jednocześnie wysiłki organizacji partyjnych i organów państwowych w zakresie organizacyjnego umacniania i pomocy spółdzielniom produkcyjnym były wyraźnie niedostateczne.

Wbrew wskazaniom partii miały miejsce wypadki naruszenia zasady dobrowolności przy organizowaniu spółdzielni produkcyjnych, tworzenia spółdzielni bez należytego przygotowania politycznego i ekonomiczno-organizacyjnego. Z drugiej strony w wielu wypadkach nie przeciwdziałano dostatecznie wrogiej działalności kułacko-reakcyjnej, mającej na celu niedopuszczenie do powstawania spółdzielni.

W niektórych ogniwach terenowych organizacji partyjnych i rad narodowych ujawnił się oportunistyczny stosunek do kułackiego wyzysku, uleganie wpływom kułackim, szkodliwa tolerancja wobec faktów niewykonania przez gospodarstwa kułackie obowiązków wobec państwa. Równocześnie w działalności terenowego aparatu administracyjnego i organizacji partyjnych występowały niejednokrotnie przejawy biurokratycznego odnośnienia się do potrzeb i bolączek chłopów pracujących, zastępowania pracy masowo-politycznej i konkretnego kierownictwa — komunderowaniem. Zamiast prowadzonej przez partię polityki ograniczenia wyzysku kułackiego, stosowano wobec gospodarstw kułackich w niektórych wypadkach posunięcia, które doprowadzały do ich upadku.

Przy ogólnie słusznym i sprawiedliwym zasadach wymiaru obowiązkowych dostaw, w praktyce miały miejsce często wypaczenia, polegające na mechanicznym ustalaniu wymiaru obowiązkowych dostaw bez uwzględnienia konkretnych warunków miejscowych.

Uchwały VII Plenum KC PZPR, wskazujące na konieczność wzmocnienia wysiłku w walce o umocnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego i likwidacji wszelkich braków i wypaczeń w realizacji polityki państwa na wsi, w walce o wzrost produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i w sektorze socjalistycznym, nie zostały w należytej mierze i z należytą ostrością doprowadzone do świadomości wszystkich organizacji partyjnych i administracji państwowej, wskutek czego nie zostały podjęte należyte środki dla ich pełnej i konsekwentnej realizacji.

10 Nadmierne pozostawanie w tyle produkcji rolniczej, hamujące rozwój całej gospodarki narodowej i wzrost dobrobytu mas pracujących miast i wsi, winno być jak najszybciej przezwyciężone.

Rozwój socjalistycznego przemysłu stworzył bazę materialno-techniczną dla szybkiego rozwoju rolnictwa, przy czym baza ta zwiększać się będzie z roku na rok. Jednocześnie rosną kadry specjalistów i organizatorów produkcji rolniej, kadry mechanizatorów rolnictwa, które w coraz większej mierze będą uzupełniały szeregi pracowników rolnictwa, zajętych bezpośrednio w produkcji.

W ciągu najbliższych 2 lat należy zapewnić wzrost produkcji rolniczej o około 10 proc., a więc taki, jaki został osiągnięty w ciągu ubiegłych 4 lat.

Osiągnięcie zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej możliwe jest jedynie w drodze równoczesnego wykorzystania rezerw produkcyjnych w indywidualnych gospodarstwach chłopskich, dalszego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, a także rozwoju i umocnienia państwowych gospodarstw rolnych.

Wykonanie tego zadania nastąpić powinno przede wszystkim przez wzrost plonów i rozwój bazy paszowej, a także przez dalszy rozwój hodowli, zwłaszcza bydła rogatego i wzrost produktywności zwierząt.

Rozwój produkcji rolniczej powinien się łączyć z dalszym wzmocnieniem zdolności produkcyjnej gospodarstw małorolnych i średniorolnych, ze wzmocnieniem ich ochrony przed występującym w różnych formach wyzyskiem kułackim.

Należy nieustannie pamiętać o tym, że podstawową część produkcji rolniczej wytwarzają drobne indywidualne gospodarstwa chłopskie. Toteż pilnym zadaniem partii i władzy ludowej winno być skoncentrowanie wysiłków dla okazania większej pomocy indywidualnym gospodarstwom chłopów pracujących w podnoszeniu ich produkcji przy równoczesnym jak najwydatniejszym popieraniu spółdzielczości produkcyjnej i tworzeniu sprzyjających warunków dla dalszego szybkiego rozwoju socjalistycznych form gospodarki rolnej.

11 W celu osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej konieczne jest wzmocnienie pomocy państwa dla rolnictwa. Powinna się ona wyrażać:

— w wydatnym zwiększeniu nakładów inwestycyjnych na rozwój rolnictwa, a zwłaszcza na mechanizację, meliorację i budownictwo gospodarcze. W 1955 r. państwowe na-

[Dalszy ciąg na str. 3]

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954 - 1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej

(Dalszy ciąg ze str. 2)

klady inwestycyjne na rozwój rolnictwa powinny wzrosnąć o 45 proc. w porównaniu z 1953 r.;

- w znacznym zwiększeniu dostaw środków produkcji dla rolnictwa, a w szczególności maszyn, narzędzi rolniczych, nawozów sztucznych i środków ochrony roślin, a także materiałów budowlanych, zarówno dla sektora socjalistycznego jak i dla gospodarki indywidualnej;

- w znacznym rozszerzeniu pomocy agrotechnicznej i zootechnicznej;

- w podjęciu dodatkowych środków dla zwiększenia materialnego zainteresowania chłopów pracujących we wzroście produkcji rolniczej i jej towarowości;

- w zwiększeniu pomocy kredytowej dla małych i średniolich chłopów, zwłaszcza na budownictwo gospodarcze i zakup inwentarza żywego;

- w bardziej wydajnej pomocy dla gospodarstw małych, zwłaszcza nie posiadających własnej siły pociągowej i niezbędnych narzędzi pracy;

- w poprawie zaopatrzenia wsi w artykuły konsumpcyjne i rozszerzeniu sieci punktów usługowych państwowych, spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś.

12 Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej i należytego wykorzystania zwiększonej pomocy państwa dla rolnictwa konieczne jest:

I Zadania w dziedzinie wzrostu produkcji zbóż, ziemniaków, roślin przemysłowych, warzyw i owoców

Należy stwierdzić, iż uprawa zbóż, stanowiąca podstawowy dział produkcji rolniczej, rozwija się, w sposób niedostateczny. W okresie 4 lat Planu 6-letniego zbiory zbóż wzrosły średnio tylko o 6 proc. w stosunku do średniej za lata 1947—1949. W tym samym okresie zbiory gryki, prosa i innych upraw niezbędnych dla produkcji kasz pozostawały na tym samym poziomie, względnie wykazywały tylko nieznaczny wzrost.

Zbiory ziemniaków, stanowiących ważny artykuł żywnościowy, podstawową uprawę paszową i cenny surowiec przemysłowy, wykazują również tylko nieznaczny wzrost.

Dużą nierównomierność wykazuje rozwój produkcji roślin przemysłowych. Przy osiągnięciu znacznego wzrostu zbiorów buraków cukrowych i tytoniu, zbiory roślin oleistych i włókniстых pozostają na niskim poziomie i w ostatnich latach nie wykazują postępu.

Również postęp w dziedzinie produkcji warzyw i owoców jest niedostateczny.

Zródło niedostatecznego rozwoju produkcji roślinnej leży przede wszystkim w niskim poziomie agrotechniki, który powoduje niski stan plonów.

Nie są powszechnie stosowane takie elementarne zabiegi uprawowe, jak podorywka bezpośrednio po zjeździe zbóż, orka z przedplużkiem i głębokie orki przedzimowe pod zasiewy jare.

Uprawy przedświeczne zazwyczaj są dokonywane nieterminowo, często bez uwzględnienia stanu gleby i wymagań danej rośliny.

W niektórych rejonach kraju nie stosuje się w pełni siewu rzędowego, co prowadzi do znacznych strat w rezultacie większego zużycia materiału siewnego i obniżenia plonów.

Stopień wykorzystania traktorów oraz maszyn rolniczych jest niewystarczający — a jakość ich pracy jest często niezadowalająca.

Nawozy sztuczne nie są w pełni wykorzystane wskutek błędów dystrybucji i nieumiejętności ich stosowania. W wysokim stopniu zaniedbana jest sprawa właściwego przechowywania i stosowania obornika, stanowiącego podstawowy czynnik nawożenia. Mimo pewnego postępu w wysoce niedostateczny jest rozpowszechnienie wapnowania gleb kwaśnych. Niedostateczne jest również stosowanie nawozów zielonych, szczególnie na glebach lekkich.

Poważne braki występują w zakresie pielęgnacji roślin, a zwłaszcza roślin przemysłowych i warzyw. Dotyczy to w szczególności walki z chwastami.

Gospodarka nasienna jest niedostatecznie rozwinięta. Sieć gospodarstw nasiennych i reprodukcyjnych jest słabo zorganizowana. Poważne zaniedbania istnieją zwłaszcza w nasiennictwie lnu i roślin oleistych, roślin motylkowych i traw.

Niedostateczna walka ze szkodnikami i chorobami roślin prowadzi do znacznego obniżenia plonów i pogorszenia jakości produkcji. Należy również stwierdzić, że niedostateczna jest walka z groźnym szkodnikiem ziemniaka — stonką.

Obok wymienionych wyżej braków, wpływających na obniżenie plonów, należy wskazać na poważne straty w zbiorach, wynikające wskutek zaniedbań i opóźnień przy sprężu.

- rozwijanie twórczej inicjatywy, aktywności i wysiłków pracujących chłopów, członków spółdzielni produkcyjnych, pracowników państwowych gospodarstw rolnych i państwowych ośrodków maszynowych;

- dokonanie przełomu w stosunku organów partyjnych, państwowych i gospodarczych do zagadnień produkcji rolniczej i skoncentrowanie ich wysiłków dla osiągnięcia postawionych zadań;

- podniesienie poziomu kierowania rolnictwem przez właściwe ministerstwa, terenowe instancje partyjne, rady narodowe oraz służbę rolną i zasilanie organów kierujących rolnictwem w wykwalifikowane i wypróbowane kadry;

- wzmocnienie walki przeciw wszelkim przejawom wypaczeń w realizacji polityki partyjnej na wsi, przejawom biurokratyzmu, łamania praworządności ludowej;

- zdecydowane i systematyczne zwalczanie wpływów kułackich, bezwzględne paraliżowanie wszelkich wrogich agentur;

- poważne wzmocnienie pracy masowo-politycznej i partyjno-organizacyjnej na wsi, zapewniające prawidłowe przeprowadzenie polityki partii opartej o niezłomne zasady sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Nie wykorzystana rezerwa wzrostu produkcji rolnej są odłogi nie zlikwidowane jeszcze do końca w niektórych rejonach kraju.

Na podstawie oceny stanu produkcji roślinnej i możliwości jej rozwoju ustala się na lata 1954 i 1955 następujące zadania:

a) osiągnąć w 1955 r. zbiory zbóż przewyższające zbiory z r. 1952 co najmniej o 600 tys. ton. W tym celu należy osiągnąć wzrost plonów zbóż przy jednoczesnym zwiększeniu produkcji najcenniejszego gatunku zboża — pszenicy, zwiększyć produkcję nasion kwalifikowanych tak, aby zapewnić w zasadzie zasiew całej powierzchni upraw zbóż ziarnem jakościowym.

b) zapewnić w 1955 r. wzrost plonów ziemniaków o 7 — 9 kwintali z hektara w stosunku do 1953 r., zwiększyć produkcję sadzenia-ków kwalifikowanych o 40 proc., kładąc przede wszystkim nacisk na wzrost produkcji odmian wczesnych i odpornych na choroby. Rozszerzyć znacznie uprawę ziemniaków wokół wielkich miast i ośrodków, a w rejonach przetwórstwa ziemniaczanego wprowadzić wysokoskrobiowe odmiany przemysłowe.

c) podnieść plony buraków cukrowych, rozszerzyć uprawę i zwiększyć zbiory roślin włókniстых i oleistych. Osiągnąć przełom w produkcji lnu i rzepaku oraz zapewnić poprawę jakości włókna lniowego. Rozszerzyć zwłaszcza w PGR i spółdzielniach produkcyjnych uprawę nowych odmian roślin oleistych, pomysłnie u nas zaaklimatyzowanych.

d) rozszerzyć uprawy i podnieść plony warzyw przede wszystkim w pobliżu wielkich miast i ośrodków uzdrowiskowych. Powiększyć znacznie produkcję warzyw wczesnych przez rozszerzenie gospodarki inspektowej i cieplarnianej.

e) rozwinąć szeroką kampanię społeczną sadzenia drzew owocowych, zakładając nowe sady owocowe, znacznie poprawić pielęgnację drzew i krzewów owocowych.

Dla wypełnienia wszystkich tych zadań są niezbędne:

- znaczna poprawa jakości uprawy ziemi i usprawnienie metod siewu, sadzenia i sprężu,

- lepsze wykorzystanie i szersze stosowanie nawozów naturalnych i sztucznych,

- zasadnicza poprawa pielęgnacji i ochrony roślin,

- usprawnienie gospodarki nasienną,

- dalszy rozwój mechanizacji rolnictwa,

- zlikwidowanie do końca odłogów.

1 W celu zapewnienia poprawy jakości uprawy ziemi oraz usprawnienia metod siewu i sprężu należy:

a) stosować w całym rolnictwie takie podstawowe zabiegi agrotechniczne w dziedzinie uprawy, jak wczesne podorywki, orka z przedplużkiem, głęboka orka przedzimowa na całym areale pod zasiewy jare,

b) stosować powszechnie siew rzędowy, oczyszczanie i zaprawianie ziarna siewnego, przestrzeganie, aby wysiew i sadzenie odbywały się w ilościach wskazanych przez naukę rolniczą, dla sadzenia ziemniaków dobierać materiał z najbardziej urodzajnych i najstarszemu uprawianym odcinków pola,

c) rozpoczynać i kończyć prace uprawowe w terminach najbardziej właściwych, zalecanych przez naukę,

d) dokonywać — celem uniknięcia strat — sprzętu zbóż, ziemniaków i innych ziemniopłodów w możliwie najkrótszym czasie, przede wszystkim przez pełne wykorzystanie maszyn żniwnych, a zwłaszcza kombajnów i sнопowiązalek oraz konnych i ciągnikowych kopaczek do ziemniaków,

e) zapewnić przez odpowiedni instruktaż właściwe stertowanie zbóż, kopcowanie ziemniaków i innych okopowych, by w ten sposób uniknąć strat przy ich przechowywaniu,

f) stopniowo upowszechniać i wdrażać w produkcję rolniczą nowe, zalecane przez przodującą naukę zabiegi, jak siew ziarna wraz z granulowanym superfosfatem, siew krzyżowy zbóż, sadzenie ziemniaków systemem kwadratowo-gniazdowym itp.

2 W celu lepszego wykorzystania i szerszego stosowania nawozów naturalnych i sztucznych należy:

a) zapewnić lepsze przechowywanie i wykorzystywanie obornika oraz innych nawozów organicznych, rozszerzyć akcję zakładania nowych gnojowni w spółdzielniach produkcyjnych i gospodarstwach indywidualnych,

b) dążyć do coraz szerszego zakładania przy kompostowych oraz wykorzystywania torfu zarówno na ściółkę, jak i dla kompostowania,

c) szerzej stosować nawozy zielone, zwłaszcza na glebach lekkich,

d) upowszechnić wapnowanie zakwaszonych gleb oraz racjonalne nawożenie ich nawozami sztucznymi i organicznymi,

e) w latach 1954 i 1955 zwiększyć dostawy nawozów sztucznych dla rolnictwa i osiągnąć w r. 1955 wzrost wartości tych dostaw o około 35 proc. w stosunku do r. 1953, w tym — nawozów azotowych — o około 50 proc., nawozów fosforowych — o około 23 proc. Osiągnąć w r. 1955 produkcję około 120 tys. ton 18-procentowych nawozów fosforowych granulowanych, których działanie jest znacznie bardziej skuteczne. W przodujących uspołecznionych gospodarstwach rolnych stosować mieszanie nawozów fosforowych z obornikiem lub kompostem. Rozwijać produkcję mączki fosforytowej na bazie krajowych złóż fosforytów.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego powinno dla mechanizacji robót pracochłonnych przy stosowaniu nawozów naturalnych zwiększyć produkcję roztrząsaczy obornika, a dla usprawnienia stosowania nawozów sztucznych — rozpocząć produkcję siewników kombinowanych dla jednoczesnego wysiewu zbóż i nawozów.

Ministerstwo Rolnictwa powinno zapewnić rozszerzenie zakresu badań w celu określenia potrzeb nawozowych poszczególnych terenów kraju. W oparciu o sieć swych placówek i instruktorów winno ono wydać konkretne zalecenia agrotechniczne w sprawie techniki nawożenia oraz w sprawie upraw, pod które należy w pierwszej kolejności stosować wapnowanie gleby. Począwszy od r. 1954, Ministerstwo Rolnictwa winno systematycznie rozszerzać sieć chemicznych stacji rolniczych.

3 W celu polepszenia pielęgnacji roślin oraz wzmocnienia ich ochrony należy:

a) zwrócić szczególną uwagę na dokonywanie takich zabiegów, jak bronowanie pszenicy wiosną, zasilanie pogłównie zbóż nawozami azotowymi, kilkakrotne redlenie ziemniaków, staranne opielanie — szczególnie roślin przemysłowych i warzyw,

b) wzmocnić walkę z zachwaszczeniem pól, które przyjęło znaczne rozmiary i powoduje wielkie straty; zwiększyć produkcję środków chemicznych do walki z chwastami,

c) dla mechanizacji pracochłonnych zabiegów przy pielęgnacji roślin znacznie zwiększyć produkcję opielaczy, obsypników oraz narzędzi zawieszanych do upraw międzyrzędowych,

d) rozszerzyć i wzmocnić walkę ze szkodnikami roślin, rozbudować służbę ochrony roślin, nadać jej szersze uprawnienia i powiązać ją z przodownikami ochrony roślin w gromadach. Nadać walce ze stonką ziemniaczaną charakter ogólnokrajowej mobilizacji, przy czym znacznie zwiększyć uzbrojenie w sprzęt i zaopatrzenie w środki do zwalczania stonki. Zwiększyć poważnie produkcję środków ochrony roślin, zwłaszcza azotoku, przy poprawie ich jakości.

e) w latach 1954 — 1955 znacznie zwiększyć, w szczególności w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Drobego i Rzemiosła, produkcję opylaczy lekkich do około 35 tys. sztuk w 1955 r. i opryskiwaczy lekkich do około 35 tys. sztuk w 1955 r., przyspieszyć

II Zadania w dziedzinie wzrostu hodowli i rozwoju bazy paszowej

W naszym rolnictwie istnieją poważne rezerwy dla szybkiego wzrostu produkcji pasz i podniesienia ilości i jakości pogłównia.

Rezerwy te były jednak dotąd niedostatecznie wykorzystywane.

Stan ten wpłynął niekorzystnie na rozwój hodowli w okresie ostatnich lat, zwłaszcza na hodowlę bydła rogatego,

uruchomienie seryjnej produkcji opryskiwaczy i opylaczy ciężkich, uruchomić w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Maszynowego produkcję opylaczy i opryskiwaczy zawieszanych.

4 W celu usprawnienia gospodarki nasienną i zapewnienia zaopatrzenia całego rolnictwa w nasiona kwalifikowane należy:

a) rozbudować organizację nasiennictwa, rozwinąć sieć stacji selekcyjnych gospodarstw nasiennych i reprodukcyjnych, stacji oceny odmian i oceny nasion.

b) rozwijać kontraktację nasienną, zakładać pola nasienne w spółdzielniach produkcyjnych, organizować blok nasienne w gospodarstwach indywidualnych. Zaliczać dostawy nasion kwalifikowanych od gospodarstw indywidualnych i od spółdzielni produkcyjnych na poczet dostaw obowiązkowych na bardziej korzystnych warunkach. Zwiększyć ilość punktów oczyszczania nasion przy gminnych spółdzielniach i GOM.

c) rozwijać w instytutach i stacjach selekcyjnych hodowlę nowych urodzajnych odmian zbóż i plennych, odpornych na choroby i szkodniki sadzenia-ków, a także wyprodukować w możliwie krótkim czasie odpowiednią ilość elit i super-elit roślin włókniстых, oleistych, motylkowych i warzyw.

d) dla zabezpieczenia na wypadek nieurodzaju przystąpić w 1954 r. do tworzenia państwowej rezerwy nasienną.

Ministerstwo Rolnictwa winno opracować projekt ustawy nasienną, regulującą między innymi zasady prowadzenia państwowego rejestru odmian i zabezpieczenie praw autorów hodowców nasion.

5 W celu zapewnienia dalszej mechanizacji produkcji roślin uprawnych należy:

a) zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w maszynę i narzędzia rolnicze. W roku 1955 produkcja maszyn i narzędzi dla rolnictwa winna wzrosnąć prawie dwukrotnie w porównaniu z 1953 r. Dostawy siewników winny wzrosnąć o około 34 proc., sadzarek do ziemniaków dwu i półkrotnie, kopaczek do ziemniaków prawie dwu i półkrotnie, wyorywaczy do buraków przeszło trzykrotnie,

b) znacznie zwiększyć stopień wykorzystania ciągników i maszyn rolniczych i szerzej stosować system agregowania maszyn w PGR i POM.

c) zwrócić szczególną uwagę na mechanizację upraw międzyrzędowych i w tym celu znacznie zwiększyć zaopatrzenie w narzędzia zawieszane do upraw międzyrzędowych.

d) uruchomić produkcję wysokowydajnych maszyn dla sprzętu zbóż oraz dla mechanizacji upraw i sprzętu okopowych i roślin przemysłowych.

W szczególności podjąć w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego produkcję kombajnów zbożowych, sadzarek do kwadratowo-gniazdowego sadzenia ziemniaków, przygotować uruchomienie produkcji kombajnów ziemniaczanych,

e) przystąpić do produkcji nowych, bardziej ekonomicznych typów traktorów,

f) zapewnić szybkie opracowanie konstrukcji nowych i wydajniejszych maszyn i urządzeń dla dalszej mechanizacji robót polowych oraz w tym celu rozbudować biura konstruktorskie maszyn rolniczych,

g) osiągnąć znaczną poprawę jakości maszyn i narzędzi rolniczych produkowanych w zakładach Ministerstwa Przemysłu Maszynowego i Ministerstwa Przemysłu Drobego i Rzemiosła,

h) zwiększyć zaopatrzenie w części zamienne do traktorów i maszyn rolniczych oraz usprawnić dystrybucję części zamiennych.

6 W celu wykorzystania wszystkich możliwości rozszerzenia powierzchni zasiewów i pełniejszego wykorzystania gruntów ornych należy:

a) do końca 1955 r. zapewnić pełne wykorzystanie wszystkich gruntów uprawnych,

b) podjąć pracę nad kompleksowym zagospodarowaniem terenów rządowej zaaludniowych i pozabawionych odpowiednich budynków mieszkalnych i zabudowań gospodarczych.

Ministerstwo Rolnictwa łącznie z Ministerstwem PGR winno zapewnić pełniejsze zagospodarowanie wschodnich obszarów Lubelszczyzny i wschodniej części woj. rzeszowskiego, stwarzając odpowiednie warunki dla osadników-chłopów i robotników rolnych,

c) znacznie wzmocnić kampanię osiedleńczą na poszczególnych terenach Ziemi Odzyskanych. W okręgach rolniczych, gdzie istnieją jeszcze na wsi pewne nadwyżki siły roboczej, wzmocnić akcję propagandową i organizacyjną dla znacznego rozszerzenia osadnictwa.

Od 1949 r. pogłowie bydła wzrosło o około 4 proc.

Mimo zwiększenia mleczności krów w stosunku do okresu przedwojennego, pozostaje ona jeszcze na stosunkowo niskim poziomie. Średnia waga bydła przekroczyła dość

(Dalszy ciąg na str. 4)

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej

(Dalszy ciąg ze str. 3)

znacznie poziom przedwojenny, wzrost ten jest jednak jeszcze niedostateczny.

Pogłowie trzody chlewnej — mimo znacznego wzrostu w stosunku do r. 1949 i przekroczenia o 45 proc. ilości świń przypadającej na 100 ha ziemi ornej przed wojną — wykazuje w poszczególnych okresach duże wahania.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia owiec, które zwiększyło się o 71 proc. w porównaniu z r. 1949, wydajność wełny z owcy wzrosła bardzo nieznacznie, a także jakość jej nie uległa istotnej poprawie.

Zasadniczą przyczyną niedostatecznego wzrostu hodowli i niskiej jeszcze produktywności zwierząt jest słaby rozwój bazy paszowej, wynikający zarówno z niedostatecznej produkcji zbóż i ziemniaków, jak i niskiej wydajności łąk i pastwisk. Również zbiory roślin pastewnych, a w tej liczbie upraw poplonowych, mimo pewnego wzrostu, są wysoce niedostateczne. Ponadto występują poważne straty w zbiorach siana, ziemniaków, zielonek z powodu ich nieterminowego sprzętu, niewłaściwego przechowywania i nieracjonalnego skarmiania.

Na stan produkcji zwierzęcej ujemnie wpływa również niski jeszcze poziom obsługi zootechnicznej.

Hodowla zarodowa jest jeszcze słabo rozwinięta, niedostateczna jest ilość punktów kopulacyjnych i jakości rozplodników na tych punktach. Mimo poważnych osiągnięć w dziedzinie profilaktyki i lecznictwa weterynaryjnego, poziom ich nie zapewnia w pełni skutecznej walki z chorobami zakaźnymi. Poważne szkody przynoszą często występujące wypadki jałowoci u krów, a także choroby młodzi i duża ilość padnięć, zwłaszcza prosiąt.

Na podstawie oceny stanu hodowli i możliwości jej rozwoju należy ustalić na lata 1954-1955 następujące zadania:

- a) zwrócić szczególną uwagę na szybsze podnoszenie pogłowia bydła rogatego, uzyskanie większej mleczności krów, zwiększenie przeciętnej wagi i poprawę jakości bydła rzeźnego. Podnieść stan pogłowia bydła do 7,9-8,1 mln. szt., tj. o 7-10 proc. w porównaniu z r. 1953 i osiągnąć w r. 1955 przeciętnie w kraju co najmniej 26 krów na 100 ha użytków rolnych,
- b) osiągnąć zwiększenie pogłowia trzody chlewnej do 10,6-11,1 mln. szt., tj. o 10-15 proc. w porównaniu z r. 1953, zapewniając jednocześnie właściwy udział ilości macior w całości pogłowia,
- c) zapewnić dalsze wysokie tempo przyrostu pogłowia owiec, rozszerzając ich hodowlę na tereny, w których hodowla ta jest słabo rozwinięta. Pogłowie owiec winno wzrosnąć w r. 1955 do 4,2-4,3 mln. szt., tj. o około 25 proc. w porównaniu z r. 1953. Jednocześnie należy zapewnić poprawę wydajności i jakości wełny.

Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu pogłowia zwierząt i podniesienia ich produktywności niezbędne są:

- znaczny rozwój bazy paszowej oraz zasadnicze polepszenie wykorzystania paszy,
- usprawnienie gospodarki zarodowej,
- poprawa obsługi zootechnicznej,
- poprawa ochrony weterynaryjnej zwierząt,
- zwiększenie budownictwa pomieszczeń gospodarskich,
- postęp w mechanizacji prac hodowlanych.

W celu zapewnienia odpowiedniej ilości paszy dla potrzeb hodowli należy:

- a) zapewnić osiągnięcie wzrostu wydajności łąk i pastwisk. W tym celu niezbędne jest przede wszystkim znaczne rozszerzenie prac melioracyjnych,

Nakłady inwestycyjne na melioracje wzrosną w roku 1955 o 70 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Zasięg prac melioracyjnych winien być znacznie zwiększony przez szeroki rozwój lokalnych prac melioracyjnych podejmowanych przez zainteresowanych chłopów w gromadach i gminach, przy zapewnieniu odpowiedniej pomocy ze strony służby wodno-melioracyjnych.

Dla uniknięcia poważnych strat w zbiorach i uzyskania paszy zawierającej większą ilość białka niezbędne jest upowszechnienie wczesnego koszenia traw i suszenia siana na koźlach lub innych urządzeniach.

W sektorze socjalistycznym i w gospodarce indywidualnej zapewnić należy szersze podjęcie zabiegów pielęgnacyjnych w gospodarce łąkowej, stosowanie nawożenia łąk, zwiększenie produkcji cennych nasion traw wieloletnich, wapnowanie łąk zakwaszonych. W PGR i w spółdzielniach produkcyjnych można osiągnąć poważne zwiększenie wykorzystania pastwisk przez stosowanie systemu wypasu kwatrowego.

Niezbędne jest podjęcie środków dla lepszego zagospodarowania terenów łąkowych w województwach zielonogórskim i szczecińskim. Wymaga to wzmocnienia mechanizacji prac łąkowo-melioracyjnych w PGR i spółdzielniach produkcyjnych na tych terenach oraz usprawnienia organizacji grup kośnych.

Zadaniem Ministerstwa Przemysłu Maszynowego, Ministerstwa Przemysłu Drobego i Rzemiosła oraz Ministerstwa Rolnictwa jest zwiększenie produkcji i uruchomienie nowych

typów maszyn i urządzeń dla mechanizacji uprawy łąk i robót melioracyjnych.

b) zwiększyć stopniowo obszar upraw pastewnych i podnieść ich plony oraz rozszerzyć powierzchnię zasiewu poplonów o 150-200 tys. ha w ciągu najbliższych 2 lat.

Zwiększyć produkcję wysokowartościowych pasz białkowych przez rozszerzenie upraw łąk i wyki ozimej.

Rozszerzyć uprawę końskiego zębu, słonecznika pastewnego i innych roślin nadających się do kiszzenia.

c) upowszechnić zakładanie silosów i zakłyszanie pasz w celu zapewnienia odpowiedniej i obfitej paszy dla bydła i trzody chlewnej na okres zimowy.

Państwowa służba rolna winna w oparciu o aktywny społeczny w gromadach zapewnić w ciągu najbliższych miesięcy szeroką popularyzację zakładania silosów, rozszerzenia zasiewów poplonów dla zwiększenia masy silosowej, wykorzystania ubocznych produktów roślinnych, a zwłaszcza liści buraczanych dla zwiększenia zasobów pasz.

W ciągu lat 1954-1955 należy dążyć do osiągnięcia produkcji 2-3 ton kiszonek rocznie na krowę.

d) zwiększyć produkcję pasz treściwych i mieszanek paszowych, zwłaszcza w zakładach Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego oraz Ministerstwa Skupu.

2 W celu upowszechnienia racjonalnych metod żywienia zwierząt należy w Ministerstwie Rolnictwa podjąć akcję poradnictwa żywieniowego. Odpowiednie instytuty i placówki naukowe winny opracować nowe normy żywienia zwierząt z uwzględnieniem terenowych warunków paszowych.

3 Dla usprawnienia gospodarki zarodowej i znacznego rozszerzenia hodowli zarodowej należy:

- a) osiągnąć w ciągu kilku lat ulepszenie rasowych właściwości zwierząt hodowlanych i uzyskać dzięki temu wyższą mleczność krów, szybszy przyrost wagi, zwiększoną płodność zwierząt.

Wymaga to znacznego rozszerzenia sieci go-

spodarstw zarodowych w państwowych gospodarstwach rolnych i ferm hodowli zarodowej w spółdzielniach produkcyjnych. Niezbędne jest również rozwijanie hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych w oparciu o bardziej korzystne warunki kontraktacji przychówku i zwiększoną pomoc dla hodowców sztuk zarodowych, zwłaszcza dla właścicieli rozplodników. Niezbędne jest zwrócenie uwagi na podniesienie jakości pogłowia koni, a szczególnie na hodowlę koni roboczych wysokiej jakości.

b) sieć stacji kopulacyjnych z uwzględnieniem potrzeb gospodarstw indywidualnych winna być znacznie rozbudowana.

W roku 1955 należy osiągnąć stan uznanych rozplodników: buhai 62 tys. szt., ogierów 8 tys. szt., knurów około 33 tys. szt., tryków około 45 tys. szt., rozszerzyć należy także sieć stacji sztucznego unasiennienia.

4 Dla rozszerzenia i usprawnienia ochrony weterynaryjnej należy:

- a) znacznie wzmocnić działalność służby weterynaryjnej i szeroko prowadzić akcję profilaktyczną,
- b) znacznie rozbudować sieć lecznic, przychodni i punktów weterynaryjnych,
- c) zwiększyć produkcję szczepionek i surowic niezbędnych do rozszerzenia szczepień ochronnych, szczególnie przeciwko pomorowi i różycy,
- d) wzmocnić walkę z jałowocią krów i wprowadzić bezpłatne jej leczenie przez państwową służbę weterynaryjną.

5 Dla uzyskania postępu w mechanizacji prac hodowlanych w spółdzielniach i państwowych gospodarstwach rolnych niezbędne jest podjęcie szeregu środków technicznych i organizacyjnych.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego i Ministerstwo Przemysłu Drobego i Rzemiosła winny rozszerzyć produkcję maszyn z napędem mechanicznym do przygotowywania pasz, samoczynnych poideł, prostych urządzeń transportowych dla obór i chlewni itd. oraz podjąć produkcję elektrycznych do-

żarek.

III O środkach pomocy dla rozwoju produkcji w gospodarstwach indywidualnych

Przed indywidualnymi gospodarstwami chłopskimi stają poważne zadania szybszego rozwoju ich produkcji roślinnej i hodowlanej. W gospodarstwach tych istnieje jeszcze poważne rezerwy produkcyjne. Wykorzystanie tych rezerw przez chłopów pracujących przyniesie gospodarce narodowej wzrost produkcji rolniczej, a właścicielom tych gospodarstw zapewni wzrost dochodów.

Dla osiągnięcia wzrostu produkcji rolniczej niezbędne jest podjęcie środków zmierzających do silniejszego zainteresowania materialnego chłopów pracujących we wzroście produkcji towarowej oraz wzmocnienie pomocy produkcyjnej, kredytowej, agrotechnicznej i zootechnicznej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych.

W tym celu należy:

- utrzymywać w latach następnych dostawy obowiązkowe na nie zwiększającym się poziomie, a także rozszerzyć system ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach,
- rozszerzyć kontraktację na dogodnych dla chłopów warunkach,
- rozszerzyć system ulg podatkowych i pomoc kredytową dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych chłopów,
- zwiększyć zaopatrzenie wsi w materiały budowlane, przede wszystkim dla budownictwa pomieszczeń gospodarskich,
- polepszyć obsługę gospodarstw chłopów małorolnych i średniorolnych przez GOM i POM,
- zwiększyć sprzedaż gospodarstwom indywidualnym maszyn rolniczych, nawozów sztucznych i innych środków produkcji,
- usprawnić handel wiejski, zwiększyć zaopatrzenie wsi w artykuły konsumpcyjne, rozszerzyć sieć punktów skupu artykułów rolniczych i sieć punktów usługowych dla wsi,
- uporządkować sprawy prawne dotyczące chłopskiej własności ziemi.

1 W dziedzinie dostaw obowiązkowych należy:

- a) ustalić od r. 1954 wymiar ogólny dostaw obowiązkowych na nie zwiększającym się poziomie, co przy wzroście produkcji rolniczej zapewni, że z roku na rok dochody wsi będą rosły, bowiem przy pełnym wykonaniu dostaw obowiązkowych będzie rosła sprzedaż zboża, ziemniaków, mleka i żywca po wyższych cenach na warunkach kontraktacyjnych, bądź na warunkach wolnego rynku.

Obowiązkowe dostawy obejmują obecnie

i obejmować będą w latach następnych zboża, ziemniaki, mleko, żywce trzody chlewnej i bydła. Pozostałe działy produkcji rolniczej nie będą w okresie lat następnych objęte obowiązkowymi dostawami. Dotyczy to upraw przemysłowych, warzyw i owoców, wełny, siana i upraw pastewnych, drobiu, jaj, roślin strączkowych jadalnych, gryki itd.

b) ustalić następujące zmiany w systemie ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach:

- gospodarstwa małorolne o powierzchni nie większej niż 1 ha należy, począwszy od 1 stycznia 1954 r. zwolnić z dostaw obowiązkowych żywca i mleka,
- gospodarstwa do 3 ha, które nie posiadały w dniu 1 października 1953 r. krów, jeśli podejmą wychów jałówek, należy zwolnić od 1 stycznia 1954 r. od obowiązku dostaw mleka do czasu doprowadzenia przychówka do stanu mleczności,
- gospodarstwa do 3 ha oraz gospodarstwa specjalizujące się w poszczególnych gałęziach hodowli i produkcji roślinnej winny otrzymać w latach następnych możliwość zastąpienia w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywca, mleka, ziemniaków lub innych ziemiopłodów,
- gospodarstwom do 5 ha należy przyznać prawo do wykonania dostaw żywca w drobiu w granicach do 30 proc.,
- gospodarstwom do 2 ha należy umorzyć zaległości w dostawach mleka za rok 1952, a dostawy mleka wykonane w roku 1952 przez gospodarstwa tej kategorii zaliczyć na poczet innych obowiązkowych dostaw,
- gospodarstwom od 2-7 ha należy umorzyć zaległości w mleku za rok 1952, jeżeli przedłożą uzasadnione wnioski i pod warunkiem, że wykonają bieżące dostawy mleka.

Utrzymanie na następne lata obowiązkowych dostaw na tym samym ogólnym poziomie i rozszerzenie systemu ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach stwarza jeszcze bardziej sprzyjające warunki, by gospodarstwa chłopskie wykonywały obowiązkowe dostawy w pełni, terminowo i sprawnie.

Organizacje partyjne i rady narodowe winny wzmocnić wysiłki w kierunku osiągnięcia pełnego i terminowego wykonywania obowiązkowych dostaw, stanowiących ważny

element spójni ekonomicznej między miastem i wsią.

2 Dla rozwoju kontraktacji jako najdogodniejszej dla chłopów formy zbytu ich produktów należy:

- a) zwiększyć kontraktację trzody chlewnej mięsno-słoninowej z 1 miliona sztuk w roku 1953 do 1,4 mln. sztuk w roku 1954,
- b) zwiększyć kontraktację prosiąt i warchlaków w roku 1954 — ze 100 tys. sztuk w roku 1953 do 300 tys. sztuk w roku 1954,
- c) zwiększyć kontraktację młodego bydła rzeźnego z 80 tys. sztuk dostarczonych w r. 1953 do 200 tys. w r. 1954,
- d) dla stworzenia możliwości zakupu bydła przez gospodarstwa małorolne i średniorolne rozszerzyć kontraktację cielczek użytkowych, pochodzących od krów o sprawdzonych wysokiej użyteczności, obejmując nią 75 tys. cielczek w r. 1954 i 100 tys. cielczek w r. 1955.

3 W dziedzinie podatków należy:

a) zmniejszyć, począwszy od roku 1954 progresję podatkową dla gospodarstw chłopskich na niektórych słabiej zagospodarowanych terenach,

b) wprowadzić indywidualne ulgi podatkowe dla gospodarstw, których stan zagospodarowania jest szczególnie słaby i które zobowiązały się do osiągnięcia w określonym terminie właściwego stanu zagospodarowania.

4 W celu rozszerzenia pomocy kredytowej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych należy:

- a) zabezpieczyć udzielanie kredytów na zakup krów i jałówek, przede wszystkim gospodarstwom nie posiadającym krów,
- b) zapewnić gospodarstwom małorolnym i średniorolnym kredyty dla budowy pomieszczeń dla inwentarza, przy czym uprzywilejować należy gospodarstwa prowadzące hodowlę zarodową oraz podejmujące się wychowu na podstawie kontraktacji,
- c) zwiększyć kredyty na rozwój upraw specjalnych, zakup nawozów itp.

d) zwiększyć znacznie bankowe kredyty inwestycyjne dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych, usprawnić pracę Narodowego Banku Polskiego i gminnych kas spółdzielczych w zakresie kredytowania wsi.

5 Dla umożliwienia gospodarstwom indywidualnym podejmowania w szerszej mierze niż dotąd budownictwa gospodarczego oraz dokonywania remontów zabudowań należy obok pomocy kredytowej zwiększyć w roku 1955 sprzedaż materiałów budowlanych dla wsi o ok. 65 proc. w porównaniu z rokiem 1953.

Należy rozwinąć szeroko produkcję materiałów budowlanych na potrzeby wsi przez przemysł terenowy, uruchomić nieczynne w chwili obecnej małe cegielnie, betoniarnie itd.

6 Dla zapewnienia lepszej obsługi gospodarstw chłopów pracujących przez GOM i POM należy:

- a) zwiększyć ilość gminnych ośrodków maszynowych, zwłaszcza na terenie województw centralnych i wschodnich,
- b) zwiększyć zaopatrzenie GOM w maszyny rolnicze, zwłaszcza w siewniki zbożowe, maszyny żniwne, kopaczki i kosłarki, agregaty ośmioletowe, lekką aparaturę do ochrony roślin oraz zorganizować przy GOM punkty czyszczenia nasion. W rejonach, gdzie brak jest państwowych ośrodków maszynowych, zorganizować brygady wyposażone w traktory, stacjonowane przy GOM,
- c) zwrócić szczególną uwagę na rozbudowę kuźni i warsztatów pomocniczych GOM i zapewnić ich właściwe wyposażenie,
- d) rozszerzyć zakres pomocy sąsiedzkiej i powiązać ją z pracą GOM, by umożliwić korzystanie z maszyn GOM chłopom małorolnym i średniorolnym nie posiadającym koni,
- e) zapewnić stałą kontrolę terenowych rad narodowych nad pracą GOM,
- f) stworzyć przy GOM społeczne komitety, które będą czuwały nad właściwym przydziałem i wykorzystaniem sprzętu,
- g) wydatnie zwiększyć pomoc okazawaną przez POM gospodarstwom indywidualnym,
- h) zmienić opłaty w GOM i POM, by bardziej udostępnić korzystanie z ich usług chłopom małorolnym i średniorolnym.

7 Dla polepszenia zaopatrzenia gospodarstw indywidualnych w środki produkcji należy:

- a) zwiększyć zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych oraz GOM w maszyny i narzędzia rolnicze, w szczególności w siewniki — z 6,5 tys. szt. w 1953 r. do 13 tys. szt. w 1955 r., w kopaczki — z 8 tys. szt. do 18 tys. szt., w parniki — z 38 tys. szt. do 75 tys. szt., w obsypniki — z 27,5 tys. szt. do 74 tys. szt., w opielacze konne — z 8 tys. szt. do 23 tys. szt., w kultywatory — z 17 tys. szt. do 20 tys. szt.

Ministerstwa: Przemysłu Maszynowego, Hutnictwa, Przemysłu Drobego i Rzemiosła zabezpieczą uruchomienie ponadto dodatkowej produkcji narzędzi rolniczych i części zamiennych w zakładach o innym kierunku produkcyjnym.

(Dalszy ciąg na str. 5)

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954 - 1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej

(Dalszy ciąg ze str. 4)

b) zwiększyć sprzedaż gospodarstwom indywidualnym nawozów sztucznych w r. 1955 w stosunku do roku 1953 o około 40 proc.,

c) zwiększyć poważnie zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych w gwoździe, bednarkę, obręczówkę, konwie, uprząż, rzemień, drewno opałowe, łopaty, szpadle, łańcuchy itp.,

d) znacznie usprawnić zaopatrzenie istniejących kuźni w paliwo i żelazo oraz powiększyć w możliwe krótkim czasie sieć kuźni, udzielając w tym celu pomocy zarówno spółdzielniom pracy, jak i indywidualnym rzemieślnikom,

e) wykorzystać wszystkie możliwości znacznego poprawienia i usprawnienia zaopatrzenia wsi przez rozwój produkcji państwowego i spółdzielczego przemysłu terenowego oraz prywatnego rzemiosła, w szczególności — produkcji narzędzi i materiałów niezbędnych w gospodarstwie wiejskim dla celów produkcyjnych i gospodarstwa domowego, a zwłaszcza czajników, części do wozów, kół, uprząży, grabi, różnych wyrobów z drzewa, naczyń glinianych, powrózów itp.

8 Dla usprawnienia handlu na wsi i polepszenia zaopatrzenia wsi w artykuły konsumpcyjne należy:

a) poważnie zwiększyć przydziały dla wsi artykułów konsumpcyjnych, uwzględniając w asortymencie potrzeby wsi i zmiany zapotrzebowania związane ze wzrostem stopy życiowej i wymaganiami konsumenta wiejskiego, w szczególności znacznie zwiększyć zaopatrzenie wsi w naczynia emaliowane i ocynkowane oraz zwrócić szczególną uwagę na jakość dostarczanych towarów,

b) celem zapobieżenia nadużyciom i kumoterstwu rozszerzyć i wzmocnić społeczną kontrolę przy wszystkich placówkach gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”,

c) szczególną uwagę zwrócić na właściwą organizację punktów skupu, zwłaszcza punktów skupu mleka i żywności, usprawnić inspekcję mleczarską w celu wzmocnienia walki z nadużyciami przy skupie mleka,

d) w roku 1954 przystąpić w szybkim tempie do rozbudowy sieci zakładów usługowych

dla wsi i do zwiększenia działalności zakładów już istniejących. Liczba punktów usługowych spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś winna wzrosnąć z około 40 tys. w r. 1953 do około 60 tys. w r. 1955.

9 W celu uporządkowania spraw prawnych, dotyczących chłopskiej własności ziemi należy:

a) przyspieszyć wydanie dokumentów potwierdzających własność nabywców gruntów z tytułu reformy rolnej i osadnictwa,

b) uwłaszczyć dzierżawców gruntów Państwowego Funduszu Ziemi. Na życzenie zainteresowanych uznać za zakończone rozrachunki Funduszu Ziemi z repatriantami z Bugu i traktować gospodarke im przydzieloną jako ekwiwalent posiadanych przez nich poprzednio gospodarstw,

c) zatwierdzić formalności, związane z własnością nabywców gruntów z parcelacji przedwojennej oraz z własnością chłopów pracujących, którzy nabywali grunty przed wejściem w życie ustawy o reformie rolnej i zwolnić ich z opłaty podatku od nabycia praw majątkowych, a dokonane z tego tytułu wpłaty — zaliczyć na poczet podatku gruntowego,

d) uznać za zakończoną weryfikację nadań oraz uchylić niewykonane orzeczenia weryfikacyjnej władzy z wyjątkiem wypadków nadużytych dochodzonych w trybie administracyjnym,

e) zwrócić uwagę na ścisłe przestrzeganie praworządności w dziedzinie chłopskiej własności ziemi, w szczególności na przestrzeganie przepisów, dotyczących wymiany gruntów przy tworzeniu spółdzielni produkcyjnych.

10 Należy zobowiązać Ministerstwa: Rolnictwa, Skupu i Finansów, by opracowały i przedstawiły Prezydium Rządu projekty odpowiednich ustaw i rozporządzeń dla wcielenia w życie przedstawionych wyżej środków,

— zwiększenia produkcji pasz, uprawy roślin pastewnych, zwłaszcza motylkowych i znacznego podniesienia wydajności łąk i pastwisk,

— założenia silosów w każdej spółdzielni produkcyjnej,

b) zwrócić szczególną uwagę na podniesienie plonów i rozszerzenie uprawy ziemniaków i roślin przemysłowych oraz na rozwój warzywnictwa i sadownictwa, zwłaszcza w rejonach ośrodków miejskich i wczasowych,

c) rozwijać w przodujących spółdzielniach produkcję nasion kwalifikowanych i hodowlę bydła zarodowego. Zakładać we wszystkich spółdzielniach produkcyjnych pola nasienne, aby umożliwić zaopatrzenie własne spółdzielni w nasiona oraz tworzyć fundusz wymienny nasion dla gospodarstw chłopów indywidualnych. Spółdzielniom, obejmującym obszar ponad 500 ha, produkującym nasiona kwalifikowane lub hodującym bydło zarodowe, należy przydzielać agronomów lub zootechników, opłacanych z budżetu państwa,

d) zwrócić szczególną uwagę na przestrzeganie w spółdzielniach produkcyjnych prawidłowego zmianowania upraw. W spółdzielniach, gospodarujących na większych obszarach, wprowadzać przy pomocy rolniczych instytutów badawczych i służby agronomicznej Ministerstwa Rolnictwa urządzenia rolne i planowe płodozmiany oraz przystąpić do opracowania perspektywicznych planów wszechstronnego ich rozwoju. Spółdzielniom tym należy zapewnić szczególną pomoc w zakresie kadr fachowych, mechanizacji upraw i hodowli oraz stosowania nowoczesnej agrotechniki.

2 Dla organizacyjno-ekonomicznego umocnienia gospodarki spółdzielczej należy:

a) ściśle przestrzegać zasady materialnego zainteresowania członków spółdzielni w podnoszeniu wydajności pracy i osiąganiu wyższych wyników produkcyjnych. Wymaga to przede wszystkim powszechnego wprowadzenia norm dla każdego rodzaju roboty i ścisłego przestrzegania zasady opłaty według ilości i jakości wykonywanej pracy;

b) zapewnić należytą organizację pracy zespołowej w uprawie i hodowli. W tym celu należy w większych spółdzielniach tworzyć oddzielne brygady polowe i hodowlane, a w mniejszych spółdzielniach, w których nie jest celowe tworzenie oddzielnych brygad hodowlanych, zapewnić powołanie wewnątrz brygady mieszanej — specjalnej grupy hodowlanej. Wskazane jest także tworzenie wewnątrz brygad polowych ogniw dla wykonywania robót szczególnie pracochłonnych. Pomiędzy spółdzielniami i wewnątrz spółdzielni szeroko winno się rozwijać socjalistyczne współzawodnictwo pracy;

c) usprawnić gospodarkę finansową spółdzielni i działalność komisji rewizyjnej i ściśle przestrzegać podziału dochodu zgodnie ze statutem, a zwłaszcza wydzielania funduszy niepodzielnych i racjonalnego ich rozchodowania;

d) umocnić samorząd spółdzielczy. Wymaga to w szczególności zapewnienia aktywnego udziału członków w omawianiu i decydowaniu na ogólnych zebraniach najważniejszych spraw spółdzielni i przestrzegania statutowych uprawnień zarządu spółdzielni;

e) uporządkować przepisy o dostawach obowiązkowych dla spółdzielni produkcyjnych, przy zachowaniu przysługujących im ulg. Wymiar dostaw należnych od spółdzielni winien być ustalony w oparciu o odrębnie opracowane zasady, w sposób zapewniający zainteresowanie materialne spółdzielców w dalszym wzroście produkcji.

Obowiązkowe dostawy żywności, mleka i ziemniaków dla spółdzielni, zagospodarowujących odłogi lub też gospodarujących na gruntach Państwowego Funduszu Ziemi, na których nie mogą przejściowo prowadzić intensywnej gospodarki, winny być ograniczone wyłącznie do obszaru ziemi, wniesionego przez samych członków spółdzielni.

Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wobec Państwowego Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944—1949, a przejętych przez Bank Rolny.

3 Dla dalszego prawidłowego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o rosnącą techniczną i organizacyjną pomoc państwa należy:

a) w pracy nad zakładaniem nowych spółdzielni zwrócić szczególną uwagę na właściwe polityczne, ekonomiczne i organizacyjne przygotowanie ich działalności. Oznacza to konieczność szerokiej pracy wyjaśniającej wśród całej gromady i dokładnego zapoznania członków spółdzielni z ich statutowymi prawami i obowiązkami;

b) dokładać starań, by spółdzielnia obejmowała dostateczną liczbę członków i wystarczająco wielki obszar ziemi;

c) zwrócić uwagę na planowe przygotowanie działalności gospodarczej nowozałożonej spółdzielni i zapewnić okazanie jej niezbędnej pomocy, zwłaszcza w szybkim rozwoju hodowli zespolewej.

4 Należy zapewnić zacieśnienie więzi członków spółdzielni produkcyjnych z gospodarującymi indywidualnie chłopami pracującymi przez aktywny udział spółdzielców w życiu politycznym, gospodarczym i kulturalnym całej gromady i we wspólnych pracach gromadzkich.

Spółdzielnie produkcyjne winny okazywać pomoc produkcyjną małym i średniorolnym chłopom przez upowszechnianie doświadczeń agro- i zootechnicznych, dostawy nasion kwalifikowanych, dostawy przychówka zarodowego dla podniesienia hodowli w gospodarstwach indywidualnych itd.

IV Zadania w dziedzinie dalszego rozwoju i umocnienia spółdzielni produkcyjnych

Śluzna linia partii, zmierzająca do rozwijania zespołowych form gospodarki w rolnictwie, doprowadziła już do stworzenia poważnej liczby spółdzielni produkcyjnych, które mimo krótkiego okresu istnienia, wykazały w praktyce wyższość gospodarki socjalistycznej w rolnictwie nad gospodarką indywidualną.

Młody ruch spółdzielczości produkcyjnej w Polsce ma już za sobą poważne osiągnięcia. Spółdzielnie produkcyjne uzyskały plony zbóż przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarce indywidualnej i znacznie rozwinęły hodowlę bydła, trzody chlewnej i owiec.

W spółdzielniach, gospodarujących dłużej niż rok, obsada trzody chlewnej na 100 ha ziemi ornej, licząc łącznie z gospodarką przysagrodową, jest już większa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Towarowość produkcji w spółdzielniach jest znacznie wyższa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Szeroka pomoc w dziedzinie mechanizacji, udzielana spółdzielniom przez państwo ludowe, powoduje, że praca w spółdzielniach stała się wydajniejsza i lżejsza niż w drobnej gospodarce chłopskiej.

Chłopi-spółdzielcy osiągają zazwyczaj już w pierwszym roku wyższe dochody niż w okresie, gdy gospodarowali indywidualnie.

Jednocześnie korzystają oni w szerokim i rosnącym stopniu z urządzeń kulturalnych i społecznych.

Spółdzielczość produkcyjna stała się już poważnym czynnikiem w życiu wsi polskiej, oddziałującym na miliony chłopów pracujących — nie spółdzielców. W spółdzielniach produkcyjnych wyrosło wielu przodujących ludzi nowej wsi polskiej — mistrzów urodzaju i hodowli. Dobrze gospodarujące spółdzielnie swą pracą i wynikami zachęcają coraz większą liczbę chłopów małopolskich i średniorolnych do zespołowych form gospodarowania.

Przy niewątpliwych osiągnięciach młodego ruchu spółdzielczości produkcyjnej posiada on jeszcze szereg braków i niedociągnięć.

Ruch spółdzielczości produkcyjnej na terenach województw centralnych i wschodnich rozwija się powoli i pozostaje wyraźnie w tyle za innymi częściami kraju.

Istnieją jeszcze na terenie całego kraju spółdzielnie, które — wskutek odgradzania się od sąsiadujących z nimi małopolskich i średniorolnych chłopów i zasklepiania się we własnym szczupłym gronie — nie zdobywają nowych członków i nie przystępują na nowych obszarach ziemi. Nie pozwala im to na osiągnięcie wszystkich korzyści, które zapewnia gospodarka uspołeczniona.

Obok wielu przodujących spółdzielni produkcyjnych, które wyróżniają się dobrą or-

ganizacją pracy, osiągającą piękne wyniki w produkcji roślinnej i hodowlanej, zapewniającą swoim członkom wysoką wartość dniówki obrachunkowej — istnieją jeszcze spółdzielnie, gospodarujące nieprawidłowo i nie osiągające należytych wyników.

Należy podkreślić niedostateczny jeszcze rozwój hodowli bydła rogatego, uprawy okopowych, zwłaszcza ziemniaków, oraz brak należytej troski o rozszerzenie upraw roślin pastewnych i wykorzystanie łąk i pastwisk.

Z oceny dotychczasowego rozwoju ruchu spółdzielczości produkcyjnej wynikają następujące podstawowe zadania:

— dalsze organizacyjno-ekonomiczne umocnienie spółdzielni produkcyjnych, tak aby stały się one przykładem i wzorem dla chłopów pracujących, by oddziaływały na nich i przekonywały ich o wyższości gospodarki zespołowej;

— zapewnienie dalszego nieustannego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej na terenie całego kraju, na gruncie pełnej dobrowolności i w oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego.

Warunkiem ekonomiczno-organizacyjnego umocnienia spółdzielni produkcyjnych jest wszechstronny rozwój ich produkcji, pełne wykorzystanie pomocy technicznej POM, stosowanie przodujących zabiegów agrotechnicznych i zootechnicznych, wzmocnienie podstaw finansowych gospodarki spółdzielczej, racjonalna organizacja pracy, rozwijanie inicjatywy i aktywności chłopów-spółdzielców, pełne przestrzeganie zasad statutu i samorządu spółdzielczego.

1 Dla osiągnięcia wszechstronnego rozwoju produkcji rolniczej w spółdzielniach produkcyjnych należy:

a) zapewnić przede wszystkim szybszy rozwój hodowli, zwłaszcza bydła rogatego, zapewnić odpowiednią dla tej hodowli bazę paszową. Wymaga to:

— okazania pomocy spółdzielniom produkcyjnym w szybkiej budowie, już w pierwszym roku ich działalności, pomieszczeń gospodarczych, zwłaszcza obór i chlewni,

— udzielenia pomocy spółdzielniom produkcyjnym w nabyciu materiału hodowlanego dla gospodarki zespolewej,

— okazania członkom spółdzielni, nie posiadającym krów na działkach przysagrodowych pomocy w nabyciu krów lub jałówek,

— umożliwienia spółdzielniom produkcyjnym, w drodze pomocy kredytowej państwa, zakupu nowo powstających członków z wypłatą należności już w pierwszym roku ich przystąpienia do spółdzielni.

V O usprawnieniu pracy państwowych ośrodków maszynowych

Państwowe ośrodki maszynowe stanowią jedną z podstawowych dźwigni socjalistycznej przebudowy wsi i walki o wprowadzenie do naszego rolnictwa nowoczesnych metod uprawy roli. POM winny zapewnić obsługę techniczną spółdzielni produkcyjnych, pomagać im w stosowaniu przodujących metod agrotechniki i współdziałać w umacnianiu organizacyjnym, ekonomicznym i politycznym spółdzielni.

Państwowe ośrodki maszynowe posiadają już duże osiągnięcia w pracy. Liczba ich do końca roku osiągnie ponad 400. POM posiadają już 15,8 tys. traktorów przeliczeniowych i poważny park maszynowy. W POM pracuje około 40 tys. pracowników.

POM przyczyniły się w znacznym stopniu do rozwoju i osiągnięć spółdzielczości produkcyjnej i stanowią już obecnie poważny czynnik mechanizacji polskiego rolnictwa.

Jednakże praca POM wykazuje jeszcze poważne braki i niedomagania.

POM często ograniczają swą działalność wyłącznie do technicznej obsługi spółdzielni produkcyjnych i nie okazują im dostatecznej pomocy; zwłaszcza w organizacji produkcji i opanowywaniu nowoczesnej, przodującej agrotechniki.

Jakość prac wykonywanych przez POM dla spółdzielni w wielu wypadkach jest jeszcze niska.

Stopień wykorzystania sprzętu technicznego POM — zwłaszcza traktorów, snopowiązałek, kopaczek — jest niedostateczny. Dla wykonania przez POM w pełni ich doniosłych zadań, dla usunięcia występujących jeszcze w ich pracy braków i niedociągnięć należy:

1 Ściślej powiązać POM ze spółdzielniami, zwiększyć odpowiedzialność POM za wyniki produkcyjne obsługiwanych przez nie spółdzielni.

Praca agronomów POM powinna polegać przede wszystkim na wykonywaniu bezpo-

średniej pomocy spółdzielniom w rozwoju ich produkcji rolniczej. Należy im powierzyć na stałe obsługę określonych spółdzielni, by mogli systematycznie wpływać na ich działalność produkcyjną.

Brygady traktorowe i traktorzyści winni być na stałe przydzielani do tych samych spółdzielni, co pozwoli na właściwe powiązanie ich pracy z pracą brygad spółdzielczych i umożliwi uzupełnienie systemu plac premiowania za wyniki produkcyjne spółdzielni.

2 Podnieść jakość i terminowość pracy POM.

Dla osiągnięcia tego celu niezbędne jest materialne zainteresowanie zarówno POM jak i jego pracowników jakością i terminowością wykonania prac polowych.

Należy przewidzieć zasadę premiowania pracowników POM w zależności od ilości i jakości wykonanych podstawowych robót rolnych oraz od wyników produkcyjnych obsługiwanych przez nich spółdzielni.

Konieczne jest usprawnienie systemu planowania, a w szczególności zerwania ze szkodliwą praktyką planowania różnych prac POM tylko w hektarach orki średniej oraz wprowadzenie norm na podstawowe roboty, wykonywane przez POM. Należy bezzwłocznie zlikwidować zjawisko nadmiernego wykonywania prac transportowych kosztem prac polowych.

Należy konsekwentnie stosować kary umowne w wypadku niewykonania — lub nie terminowego wykonania — prac przewidzianych w umowie między spółdzielnią a POM.

3 Usunąć źródła częstych przestojów, wzmocnić walkę o pełne wykorzystanie sprzętu technicznego POM.

Decydujące znaczenie dla osiągnięcia tego celu ma podniesienie jakości remontu maszyn i usprawnienie obsługi technicznej sprzętu, zwłaszcza w okresie wyżywionych ro-

(Dalszy ciąg na str. 6)

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954 - 1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej

(Dalszy ciąg ze str. 5)

bót polnych, zaostrezenie walki z wypadkami niedbalego obchodzenia się z maszynami.

Wymaga to szerszego uwzględnienia w planach inwestycyjnych POM budowy warsztatów i pomieszczeń na maszyny i narzędzia, wyposażenia POM w warsztaty ruchome, systematycznego podnoszenia kwalifikacji pracowników POM.

Konieczne jest skierowanie z przemysłu do POM odpowiedniej ilości kwalifikowanych robotników warsztatowych oraz personelu inżynieryjno-technicznego.

VI Zadania w dziedzinie rozwoju państwowych gospodarstw rolnych

Państwowe gospodarstwa rolne osiągnęły znaczne wyniki w rozwoju produkcji.

Zbiory zbóż wzrastały znacznie szybciej niż w gospodarce indywidualnej. Zbiory buraków cukrowych wzrosły w 1953 r. w porównaniu z 1949 r. o 83 proc. W tym samym okresie pogłowie świń wzrosło przeszło czterokrotnie i osiągnęło ponad 900 tys. szt., pogłowie bydła wzrosło 2,4 raza i osiągnęło prawie 450 tys. sztuk.

Dzięki poważnemu wyposażeniu w traktory i maszyny rolnicze, PGR osiągnęły już w zasadzie niemal pełną mechanizację orki, kultywowania, bronowania, sprzętu zbóż i ziemniaków. Wzrasta udział kombajnów w sprzęcie zbóż.

Mimo tych niewątpliwych osiągnięć, pracy PGR nie można uznać za zadowalającą. PGR nie wykorzystują posiadanych możliwości dla wzrostu produkcji. Zbyt powolny jest wzrost plonów i wydajności produkcji zwierzęcej. Obok przodujących zespołów, posiadających wielostronnie rozwiniętą gospodarkę i osiągających wysokie plony, istnieje znaczna liczba gospodarstw, których produkcja znajduje się jeszcze na niskim poziomie.

Znaczna liczba zespołów PGR nie wykonuje państwowych planów w zakresie produkcji i dostaw. W wielu zespołach poziom agrotechniki i zootechniki jest jeszcze niski, a prace wykonywane są w nieodpowiednich terminach. Szczególnie zaniedbania mają miejsce w uprawie i sprzęcie okopowych. Bardzo wiele zaniedbań istnieje na odcinku hodowli.

Park traktorowy i maszynowy nie jest dostatecznie wykorzystany, a nadzór techniczny i konserwacja sprzętu nie znajdują się jeszcze na należytych poziomach.

Niski poziom organizacji pracy i rozpowszechnione w wielu gospodarstwach fakty marnotrawstwa powodują nadmiernie wysokie koszty własne produkcji.

Przewycięzenie tych braków stanowi niezbędny warunek realizacji trudnych zadań, jakie PGR mają obecnie do wykonania.

Przed PGR stoją zadania podniesienia produkcji roślinnej i zwierzęcej przez intensyfikację gospodarki, wzrost plonów i podniesienie produktywności zwierząt.

W roku 1955 w PGR zbiory zbóż powinny być o 150 - 170 tys. ton wyższe niż w r. 1952. W ciągu najbliższych dwóch lat plony buraków cukrowych i ziemniaków powinny wzrosnąć o 15 - 20 proc. Stan pogłównia bydła na koniec 1955 r. powinien wzrosnąć w stosunku do 1953 r. o 30 - 35 proc., a trzody chlewnej o około 20 proc.

Szczególnie ważnym zadaniem państwowych gospodarstw rolnych jest rozwijanie hodowli zwierząt zarodkowych i produkcji nasion kwalifikowanych, zwłaszcza dla zaopatrzenia spółdzielni produkcyjnych i gospodarki indywidualnej.

Dla wykonania tych zadań i stworzenia warunków dalszego stałego rozwoju PGR należy:

1 Usprawnić organizację PGR - przejąć wszystkim przez przybliżenie kierownictwa do produkcji i przestrzeganie zasad jednolitej odpowiedzialności kierownika za całokształt wyników działalności gospodarczej kierowanej przez niego jednostki.

Zerwać ze szkodliwym funkcjonalizmem w kierownictwie PGR przez stworzenie terenowych zarządów centralnych, odpowiedzialnych za kompleksowe kierownictwo całości produkcji podległych przedsiębiorstw.

2 Osiągnąć stabilizację załóg przez poprawę warunków bytowych i kulturalnych robotników stałych i sezonowych oraz podniesienie ich kwalifikacji.

VII Zadania w dziedzinie podniesienia poziomu kierowania rozwojem rolnictwa

Wykonanie poważnych i trudnych zadań w dziedzinie szybkiego rozwoju rolnictwa wymaga przede wszystkim podniesienia po-

4 Dla polepszenia warunków pracy i stabilizacji załóg POM niezbędne jest zwiększenie troski o warunki bytowe i socjalne pracowników, wzmocnienie budownictwa socjalnego i mieszkaniowego, szczególnie budownictwa mieszkań dla wysoko kwalifikowanych specjalistów, zapewnienie odpowiednich warunków wyżywienia i zakwaterowania traktorzystom pracującym w polu.

W szczególności zwrócić uwagę na poprawę warunków mieszkaniowych pracowników PGR i w tym celu znacznie zwiększyć remonty budynków mieszkalnych i rozszerzyć budownictwo mieszkaniowe.

W roku 1954 należy wybudować 16,7 tys. izb, a ponadto pomieszczenia mieszkalne dla 9 tys. robotników sezonowych. W roku 1955 należy osiągnąć dalszą poprawę warunków mieszkaniowych w PGR. W pełni wykorzystać środki na budownictwo socjalne, zwłaszcza rozszerzyć sieć żłobków i przedszkoli, co umożliwi zwiększenie udziału członków rodzin pracowników w produkcji PGR. Na szeroką skalę podjąć doszkalanie fachowe pracowników.

3 W nakładach inwestycyjnych szeroko uwzględnić budownictwo gospodarcze, meliorację i elektryfikację, budownictwo mieszkaniowe dla pracowników stałych i sezonowych, a także mechanizację robót, zwłaszcza pracochłonnych.

Należy zwiększyć zaopatrzenie PGR w maszyny rolnicze, jak sadzarki do ziemniaków, rozrzutniki obornika, kombajny zbożowe, kopaczki traktorowe, młocarnie o większej wydajności, czyszczalnie oraz urządzenia służące do mechanizacji hodowli, jak samoczynne poidła, kolejki do transportu w oborach i chlewniach, a także poważnie zwiększyć zaopatrzenie PGR w samochody ciężarowe. Jednocześnie należy bardziej równomiernie rozmieścić sprzęt i maszyny w poszczególnych gospodarstwach i zespołach.

4 Podnieść wydajność traktorów i maszyn przez usprawnienie organizacji pracy, upowszechnienie agregatów maszyn i właściwą konserwację i remonty sprzętu.

Należy podnieść wydajność na traktorze przeliczeniowy w 1955 r. do 350 ha orki średniej, wydajność na kombajnie do 260 ha.

W większym stopniu zaopatrzyć warsztaty PGR w maszyny i narzędzia, rozbudować sieć warsztatów, stworzyć warsztaty ruchome, zapewnić dopływ kwalifikowanego personelu warsztatowego, m. in. przez zwerbowanie pewnej liczby fachowców z przemysłu.

5 Podnieść poziom organizacji pracy. Wymaga to przede wszystkim umocnienia brygad polowych i hodowlanych oraz ścisłego przestrzegania zasady opłaty za pracę na podstawie norm i przydzielania na stałe brygadam określonych odcinków pracy, aby wzmocnić w ten sposób odpowiedzialność i zainteresowanie materiałnie brygadistów i pracowników brygad w osiąganiu wyższych wyników pracy.

W brygadach zatrudnionych przy uprawach roślin przemysłowych należy wprowadzać podział na ogniwa. Ogromne znaczenie dla wypełnienia zadań stojących przed PGR ma rozwój szerokiego współzawodnictwa pracy między brygadami, ogniwami i poszczególnymi pracownikami.

6 Powszechnie stosować osiągnięcia nauki rolniczej, zwiększać mechanizację, w szczególności szerzej mechanizować prace w dziedzinie hodowli i roboty pomocniczej.

Należy doprowadzić do zasadniczego przelotu w jakości i terminowości robót rolnych, upowszechniając najlepsze doświadczenia przodujących gospodarstw i przodowników pracy.

7 Osiągnąć znaczne obniżenie nadmiernych kosztów własnych w PGR i na tej podstawie zapewnić znaczną poprawę ich rentowności. Wzmocnić walkę z marnotrawstwem, kradzieżami i niedbalstwem.

Doskonaląc metody pracy, szybko opanowując nową technikę i rozszerzając stosowanie zdobyczy nauk rolniczych, państwowe gospodarstwa rolne staną się ważnym czynnikiem rozwoju całego rolnictwa.

Poziom pracy organów kierujących rozwojem produkcji rolniczej nie odpowiada zadaniom stojącym przed rolnictwem. Kierownictwo produkcją rolniczą jest mało konkretne, a organy kierujące są często oderwane od gromad, spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw państwowych i nie są wskutek tego w stanie udzielać im dostatecznej pomocy. Dotyczy to zarówno Ministerstwa Rolnictwa, Ministerstwa PGR, jak i prezydentów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych, podległej im służby rolnej oraz aparatu POM.

Organy służby rolnej nie zawsze orientują się w konkretnych zagadnieniach produkcji rolniczej na danym terenie. Kadry służby rolnej są ilościowo niedostateczne, a poziom ich kwalifikacji jest na ogół niewystarczający.

Szczególnie ostry brak wykwalifikowanych kadr występuje w powiatowych organach służby rolnej oraz POM. Jednocześnie wielu specjalistów z zakresu rolnictwa pracuje poza swoim właściwym zawodem.

Mimo niedostatecznej ilości kadr, nie są one wykorzystywane w należyty sposób. Pracowników służby rolnej odrywa się często od ich właściwych funkcji i kieruje do różnych zajęć nie związanych bezpośrednio z ich zadaniami.

Ponadto kadry te są nadmiernie obciążone pracą papierkową, co wynika w dużej mierze z istniejących przerostów w sprawozdawczości.

Niezbędne jest osiągnięcie w szybkim czasie zasadniczej poprawy poziomu pracy organów państwowych kierujących rolnictwem, a w szczególności przybliżenie kierownictwa do produkcji, nadanie mu bardziej konkretnego i operatywnego charakteru. Wymaga to dokonania zasadniczych zmian w metodach pracy państwowych organów kierujących rozwojem rolnictwa.

1 Dla zasilenia państwowej służby rolnej, POM i PGR kadrami specjalistów należy:

a) kierować absolwentów uczelni i szkół rolniczych przede wszystkim do terenowej służby rolnej, do POM i PGR,

b) zapewnić przesunięcie specjalistów rolnych ze średnim i wyższym wykształceniem z resortów pozarolniczych, zwłaszcza z organizacji handlowych i skupu do podstawowych ogniw służby rolnej - przesunięcia te winny również objąć organizatorów praktyków o dużym doświadczeniu - zwrócić należy przy tym szczególną uwagę na kierowanie specjalistów-agronomów, zootechników i mechanizatorów rolnictwa z wykształceniem średnim i wyższym - do bezpośredniej działalności produkcyjnej w POM i w zespołach PGR oraz do tych ogniw służby rolnej, które działają bezpośrednio w gminach i gromadach,

c) wzmocnić obsadę wydziałów rolnictwa przy prezydiach powiatowych rad narodowych, kierując do pracy w tych działach specjalistów i doświadczonych organizatorów,

d) zapewnić w aparacie służby rolnej właściwą obsadę stanowisk powiatowych instruktorów rolnych, kierując tam wykwalifikowanych i zdolnych pracowników i zapewniając im równocześnie odpowiednie warunki pracy i płacy,

e) zorganizować przy wyższych uczelniach kursy podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie agrotechnicznym, zootechnicznym i mechanizacji rolnictwa. Kursy te winny objąć doświadczonych praktyków rolnictwa, nie posiadających wykształcenia wyższego.

Zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo PGR do organizacji doszkalania pracowników na stanowiskach, wymagających kwalifikacji techników w drodze kursów kilkumiesięcznych z oderwaniem od produkcji oraz rozwinąć szkolenie zaoczne, połączone z systemem seminaryjnym.

2 Dla wzmocnienia kadr technicznych w POM i PGR należy:

a) zwrócić szczególną uwagę na szybkie

wzmocnienie obsady warsztatów remontowych, stanowisk starszych mechaników POM, mechaników PGR, brygadistów POM i skierować do tej pracy, na podstawie odpowiedniej kampanii wyjaśniającej - kwalifikowanych, zdolnych pracowników z innych gałęzi gospodarki narodowej. Pracownikom, skierowanym do rolnictwa należy zapewnić odpowiednie warunki materialne i bytowe,

b) zorganizować co najmniej 6-miesięczne kursy dla szkolenia traktorzystów i brygadistów, dotychczasowy bowiem system szkolenia traktorzystów i brygadistów w POM, a także w PGR na kilkutygodniowych kursach nie zapewnia możliwości osiągnięcia przez nich odpowiedniego poziomu kwalifikacji zawodowych.

3 W celu stworzenia warunków dla stabilizacji kadr specjalistów w służbie rolnej, w POM i PGR oraz należytych bodźców do walki o wzrost produkcji rolnej, należy:

- zapewnić zmianę systemu płac, uwzględniając m. in. dodatki za wysługę lat i wykształcenie,

- udostępnić specjalistom kredyty na budownictwo indywidualne i hodowlę na przydzielonych im działkach rolniczych.

4 W celu wzmocnienia kierownictwa produkcją rolniczą należy:

a) zerwać ze szkodliwym funkcjonalizmem, polegającym na tym, że sprawami produkcji rolnej zajmują się tylko wydziały rolnictwa rad narodowych. Kierownictwo całokształtem spraw rolnictwa winno sprawować prezydium rad narodowych, które ponoszą pełną odpowiedzialność za rozwój produkcji rolnej na podległym im terenie;

b) przekształcić wydziały rolnictwa i leśnictwa wojewódzkich rad narodowych w wojewódzkie zarządy rolnictwa, celem stworzenia przy prezydiach rad narodowych odpowiednio kwalifikowanych i operatywnych organów do bezpośredniego kierownictwa produkcją rolniczą.

Zarządom tym należy nadać większe uprawnienia i samodzielność. W powiatach, w których sektor socjalistyczny przeważa już w rolnictwie, należy także przekształcać wydziały rolnictwa i leśnictwa powiatowych rad narodowych w powiatowe zarządy rolnictwa;

c) bliżej powiązać prace służby rolnej z terenem i oprzeć jej działalność o aktywność gromadki, obejmującej przodowników i nowatorów rolnictwa. Zerwać radykalnie ze szkodliwą praktyką odrywania służby rolnej od jej właściwych zadań;

d) zlikwidować przerost sprawozdawczości i jednocześnie zerwać z mechanicznymi metodami planowania rolnictwa, nie uwzględniającymi konkretnych warunków terenu.

5 Jednym z najważniejszych zadań Ministerstwa Rolnictwa i PGR jest rozszerzenie zasięgu propagandy rolniczej, podnoszenie jej poziomu. W tym celu należy rozszerzyć działalność odcytowo-pogadankową na wsi, sieć kursów upowszechnienia wiedzy rolniczej, wzmocnić propagandę poglądową przez zakładanie poletek pokazowych, organizowanie wystaw rolniczych, pokazów itp., rozszerzać działalność wydawniczą, zwłaszcza wydawanie afiszy i ulotek o konkretnych środkach i metodach walki o wyższe plony i rozwój hodowli.

6 Prawidłowe kierowanie rolnictwem wymaga oparcia się na wynikach nauki rolniczej oraz ściślejszego powiązania nauki z praktyką.

Ministerstwo Rolnictwa winno zapewnić koordynację działalności instytutów naukowo-badawczych rolnictwa i dbać, by tematyka prac tych instytutów odpowiadała przede wszystkim praktycznym potrzebom rolnictwa.

Podstawowym zadaniem instytutów naukowo-badawczych rolnictwa winno stać się, obok podnoszenia poziomu prac teoretycznych, szybkie przenoszenie do praktyki rolnej w Polsce osiągnięć nauki radzieckiej i osiągnięć własnych.

W celu nadania właściwego kierunku pracom instytutów naukowo-badawczych należy przystąpić do prac przygotowawczych dla powołania centralnej naukowej instytucji rolniczej.

VIII Zadania organizacji partyjnych w walce o wzrost produkcji rolniczej

Osiągnięcie nakreślonych zadań umocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i szybszego, wszechstronnego rozwoju rolnictwa wymaga zmiany w stylu i metodach pracy partii na wsi, znacznego podniesienia poziomu pracy politycznej i organizacyjnej wśród mas pracujących chłopów, przewyciężenia pokutujących jeszcze w niektórych ogniwach partyjnych błędnych koncepcji wynikających z niedoceniania możliwości wzrostu produkcji gospodarstw indywidualnych i z niewłaściwego rozumienia sojuszu robotniczo-chłopskiego. Wymaga to również usunięcia poważnych braków, a w wielu wypadkach i wypaczeń, jakie ujawniły się w praktycznej działalności terenowych instancji i organizacji partyjnych.

Podstawowymi brakami w dotychczasowej

pracy masowo-politycznej były: niedostateczne wzięcie zadań politycznych z zadaniami walki o wzrost produkcji rolniczej, jednostronne odrywanie zadań walki o rozwój spółdzielczości produkcyjnej od wysiłków w kierunku podnoszenia produkcji i wzrostu dochodowości w gospodarstwach drobnotowarowych, od walki o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb wsi. Nie zawsze dostateczna była troska o obronę interesów chłopów małorolnych, najbardziej narażonych na kulacki wyzysk.

Z niedocenianiem zagadnienia kierowania walką o rozwój rolnictwa wiązała się słabość pracy partyjno-organizacyjnej na wsi, a zwłaszcza słabość kierowania tą pracą ze strony instancji powiatowych i gminnych.

(Dalszy ciąg na str. 7)

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954 - 1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej

(Dokończenie ze str. 6)

Jednym z wyrazów tej słabości była kampanijność w realizacji najważniejszych zadań politycznych i gospodarczych na wsi. Komitety wojewódzkie i powiatowe nie kierowały na co dzień walką o wykonanie podstawowych zadań gospodarczych na wsi, pozostawiając te sprawy swym wydziałom rolnym, nie troszcząc się jednocześnie o właściwe zasilanie ich kadrami. Dalszym poważnym brakiem pracy partyjno-organizacyjnej była niedostateczna pomoc i opieka ze strony KP nad komitetami gminnymi i podstawowymi organizacjami w gromadach, spółdzielniach produkcyjnych, POM i PGR. Wskutek tego KW i KP odrywały się od terenu, nie wnikały głęboko i szczegółowo w warunki rozwijającej się na wsi walki klasowej, w konkretne sprawy, trudności i bolączki wsi, nie poczuwały się do odpowiedzialności za stan i rozwój produkcji rolniczej i stan jej zaopatrzenia na swoim terenie. Prowadziło to do osłabienia kierownictwa i pomocy dla masowych organizacji, a także — co jest szczególnie ważne — dla prezydiów rad narodowych; znalazło to wyraz, przede wszystkim w słabości pracy powiatowych i gminnych rad narodowych.

W celu szybkiego podniesienia pracy masowo-politycznej i partyjno-organizacyjnej na wsi należy:

1 Skupić uwagę terenowych instancji i organizacji partyjnych przede wszystkim na zadaniach walki o szybszy rozwój rolnictwa przez zacieśnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego, rozwijanie wszystkich form spójnej gospodarczej i mobilizację inicjatyw produkcyjnej chłopów małopolskich i średniolich, spółdzielni produkcyjnych, pracowników PGR i POM. Dla skutecznego kierowania wysiłkiem mas chłopskich i pracowników POM i PGR w walce o postęp produkcji rolniczej, o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb mas pracujących wsi, o pełne wykonanie obowiązków wobec państwa ludowego, należy wzbogacić formy i metody partyjnej agitacji i propagandy, znacznie rozszerzyć sieć agitatorów partyjnych i bezpartyjnych, w audycjach radia i w prasie omawiać szerzej, bardziej konkretnie i bardziej żywo problemy produkcji rolniczej, popularizować przodujące metody i wyniki pracy mistrzów urodzaju i hodowli, aktywizować korespondentów rolnych.

Aktyw partyjny, obok ciągłego podnoszenia poziomu polityczno-ideologicznego, winien uźbroić się w znajomość podstawowych zagadnień rolnictwa, ekonomiki rolnictwa i agrotechniki z uwzględnieniem warunków swego terenu. Pozwoli to instancjom partyjnym konkretnie i bardziej wnikliwie kierować pracą organizacji partyjnych, działalnością członków partii w radach narodowych i w organizacjach masowych na wsi.

2 Realizować wypracowaną lenińską politykę sojuszu robotników i chłopów: silnie oprzeć się o biedotę, wytrwale zacieśniać sojusz ze średniakiem, konsekwentnie ograniczać i izolować kulaków.

Wymaga to usunięcia braków w pracy partyjnej, wynikających z niedostatecznej troski o rozwój wydajności i dochodowości gospodarki chłopów małopolskich, o skuteczną ich obronę przed wyzyskiem kulackim, o pobudzenie ich aktywności politycznej i produk-

cyjnej. W szczególności należy dbać o właściwą organizację pomocy sąsiedzkiej i pracy GOM dla chłopów średniolich i małopolskich, zwłaszcza nie posiadających koni oraz przestrzegać, by środki przeznaczone przez państwo ludowe na pomoc dla chłopów średniolich i małopolskich, wykorzystywane były zgodnie z ich przeznaczeniem.

Ugruntować wśród chłopów średniolich przeświadczenie, że wielostronny rozwój ich gospodarki, w szczególności rozwój hodowli, zapewni im szybszy wzrost dochodów i przyczyni się równocześnie do wzrostu całej gospodarki narodowej.

Wspólnie z bezpartyjnymi chłopami pracującymi, organizacje partyjne powinny ustalać konkretne sposoby i środki wykorzystania rezerw produkcyjnych danej gromady i gminy.

Prawidłowe wykonanie tych zadań wymaga nieustannej czujności dla paraliżowania działań kulaka, zmierzających do podważenia zaufania chłopów pracujących do władzy ludowej.

Organizacje partyjne na wsi powinny przypilnować, aby realizowane były ściśle przepisy i zarządzenia władzy ludowej, zmierzające do ograniczenia kulackiego wyzysku i pełnego wykonywania przez kulaków obowiązków wobec państwa, winny zwalczać pobłażliwość wobec kulackich wicherów, a zarazem przeciwdziałać jamaniu praworządności ludowej wobec gospodarstw kulackich.

3 Nieustannie wzmacniać aktywność i hart organizacji partyjnych w walce o dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej oraz umocnienie istniejących spółdzielni, torując w ten sposób drogę do socjalistycznej przebudowy wsi. Zabezpieczać ściślej więź polityczną, gospodarczą i kulturalną między załogami POM i PGR a spółdzielniami produkcyjnymi działającymi w ich zasięgu.

Wzmocnić kierownictwo i opiekę komitetów powiatowych nad wydziałami politycznymi POM.

Pogłębić łączność między spółdzielnią produkcyjną a małopolskimi i średniolichmi chłopami w gromadzie, przełamując istniejące gdzieś niekorzystne tendencje do izolowania się spółdzielców od reszty wsi.

4 Usprowadzić metody kierowania organizacjami partyjnymi na wsi. Wymaga to: zerwania z metodami doraźnego, kampanijnego kierowania podstawowymi organizacjami partyjnymi — ustalenia systematycznych i stałych form pomocy dla organizacji partyjnych na wsi, opartych o rzeczywistą znajomość warunków danego terenu — ustalenia odpowiedzialności poszczególnych członków instancji partyjnych i pracowników politycznych aparatu KP za pracę partyjną w określonych gminach, gromadach i PGR — wydzielenia najbardziej odpowiedzialnych i doświadczonych pracowników dla kierowania pracą partyjno-polityczną POM, ich wydzielenia politycznych i obsługiwanych przez nie spółdzielni produkcyjnych.

Aktywiści ci winni stale i systematycznie pomagać organizacjom partyjnym w przygotowaniu zebrań partyjnych, uczestniczyć w zebraniach, czuwać nad przestrzeganiem demokracji wewnątrzpartyjnej, rozwijaniem

krytyki i samokrytyki, przydziałem zadań partyjnych członkom i kandydatom partii oraz wskazywać im konkretne metody mobilizowania mas do wykonania zadań rozwoju rolnictwa. Główna uwaga KP winna być zwrócona na podniesienie poziomu politycznego organizacji partyjnej na wsi, uczynienie z niej przodującej siły w gromadzie, spółdzielni produkcyjnej i PGR, wychowanie członków i kandydatów partii, by swą postawą w pracy zawodowej i społecznej służyli przykładem szerokim rzeszom bezpartyjnych.

W oparciu o linię polityczną partii na wsi należy wzmacniać istniejące organizacje partyjne w gromadach i budować nowe organizacje gromadzkie, dążąc systematycznie do likwidowania „białych plam”.

5 Zapewnić właściwe metody kierowania radami narodowymi.

Wymaga to podniesienia kierowniczej roli i odpowiedzialności rad narodowych za bezpośrednie wykonanie uchwał partii i rządu, zwłaszcza w dziedzinie podnoszenia produkcji rolniczej, usprawnienia zaopatrzenia wsi, rozwoju przemysłu terenowego i przedsiębiorstw usługowych.

Dla spełnienia tych zadań niezbędne jest, by rady narodowe wnikliwie reagowały na wszystkie potrzeby i bolączki ludności pracującej, śmiało rozwijały inicjatywę i kontrolę społeczną w gromadzie i gminie. Zapewni to skupienie wokół rad narodowych szerokiego bezpartyjnego aktywu chłopskiego, zacieśni ich więź z masami, ożywi działalność komisji rad, podniesie autorytet rad narodowych jako terenowych organów władzy ludowej.

Należy przezwyciężyć istniejące w niektórych instancjach partyjnych tendencje do komenderowania aparatem rad narodowych oraz do zastępowania prezydiów rad w ich działalności.

6 Pogłębić więź partii z masami pracującymi wsi przez znaczne rozszerzenie działalności masowych organizacji społecznych i skierowanie ich uwagi na zadania walki o rozwój rolnictwa w gospodarce indywidualnej, spółdzielniach produkcyjnych i PGR.

Terenowe instancje i organizacje partyjne winny:

a) zwrócić szczególną uwagę na zwiększenie roli organizacji ZMP na wsi w walce o rozwój rolnictwa. Młodzież ZMP-owska winna jak najbardziej czynnie uczestniczyć w wprowadzaniu nowych przodujących metod pracy w rolnictwie.

Należy zapewnić szeroki udział młodzieży wiejskiej w podnoszeniu wszystkich dziedzin produkcji rolniczej w gromadzie oraz w ożywieniu jej życia społecznego i kulturalnego.

b) ożywić pracę wśród wiejskich kobiet pracujących, którym przypadają poważne zadania w walce o wzrost produkcji rolniczej, zwłaszcza w dziedzinie hodowli.

W tym celu należy m. in. wzmocnić opiekę nad kołami gospodyń wiejskich oraz nad działalnością związków zawodowych wśród kobiet-pracownic i członków rodzin pracowników PGR, śmielej wysuwać kobiety do prac w radach narodowych i w ich komisjach, do kontroli społecznej sklepów, gminnych spółdzielni „Samopomocy Chłopskiej” i punktów skupu produktów hodowlanych, pobudzać in-

icjatywę społeczną i aktywność produkcyjną kobiet w spółdzielniach produkcyjnych, c) zapewnić ożywienie działalności Związku Samopomocy Chłopskiej. Zadaniem kół ZSCH winno być prowadzenie pracy uświadamiającej i propagandowej w zakresie upowszechnienia przodujących osiągnięć i doświadczeń w rolnictwie, organizowanie kół hodowców, plantatorów roślin przemysłowych itp. Kół ZSCH powinny również współdziałać w organizowaniu wystaw rolniczych i konkursów hodowlanych, rozwijać współpracę z rolnictwem o wzrost produkcji w gromadzie i między gromadami;

d) zapewnić ściśle przestrzeganie zasad samorządu spółdzielczego w spółdzielniach produkcyjnych i w gminnych spółdzielniach ZSCH, aktywny udział członków spółdzielni w zarządzaniu i w kontroli jej działalności, sprawne działanie komitetów członkowskich przy sklepach GS i na punktach skupu;

e) znacznie zwiększyć udział związków zawodowych w walce o rozwój rolnictwa w społecznym, rozwijać szerzej i pogłębiać formy ruchu łączności ze wsią.

Organizacje związkowe w PGR-ach i POM-ach winny kierować masowym socjalistycznym współzawodnictwem pracy, troszczyć się o polepszenie warunków bytowych załóg, o pełne wykorzystanie funduszy przeznaczonych na cele socjalne i kulturalne, prowadzić szeroką działalność kulturalno-oświatową.

Organizacje związkowe w zakładach przemysłowych, budownictwie itp. winny zwrócić szczególną uwagę na pracę wśród robotników dojeżdżających ze wsi i zapewnić ich aktywny udział w walce o podnoszenie produkcji rolniczej.

f) rozwinąć pracę partyjną wśród coraz liczniejszej na wsi warstwy inteligencji.

Nauczyciele, pracownicy służby zdrowia, agronomowie, zootechnicy, mechanizatorzy i pracownicy instytucji kulturalnych powinni odegrać poważną rolę w walce o wzrost produkcji rolniczej i o socjalistyczną przebudowę wsi.

Wymaga to otoczenia opieką inteligencję wiejską, troski o podniesienie jej poziomu ideologicznego i zapewnienie jej odpowiednich warunków dla coraz wydajniejszej pracy, przysłuchiwanie się jej uwagom i wnioskom, wysuwanie i aktywizowanie inteligencji wiejskiej w pracę społeczną.

7 Zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie ścisłej współpracy organizacji partyjnych na wsi z terenowymi organizacjami Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Posiada to duże znaczenie dla wzrostu aktywności chłopów pracujących.

W pracy nad podniesieniem produkcji rolniczej, członkowie partii winni wszędzie, gdzie istnieje organizacja ZSL, uzgadniać z nimi metody i sposoby działania, przyciągać ZSL-owców do jak najczynniejszego udziału w walce o rozwój rolnictwa.

8 Organizacje partyjne na wsi, realizując linię polityczną i politykę gospodarczą partii i rządu, mobilizując najszersze rzesze bezpartyjnych do walki o wykonanie postawionych przez partię zadań, staną się rzeczywistą awangardą wielkiego ruchu milionów pracujących chłopów i robotników rolnych, walczących o rozwój produkcji rolniczej jako podstawowego czynnika przyspieszenia wzrostu stopy życiowej ludzi pracy na wsi i w mieście.

Sprawa Spółdzielni Przemysłu Ludowego i Artystycznego „Rękodzielo” w Radomiu p-ko Janowi Grałowi.
Nr. Km. 287-53.

OBWIESZCZENIE O LICYTACJI RUCHOMOŚCI

Komornik Sądu Powiatowego w Łasku Wydziału Zamiejscowego w Pabianicach, Kaziemierz Garczyński, mający kancelarię w Pabianicach przy ul. Chłódnej nr 18, na podstawie art. 608 k.p.c., podaje do publicznej wiadomości, że dnia 14 listopada 1953 r. o godz. 11, w Dąbrowie, gm. Widzew, pow. łaskim, odbędzie się pierwsza licytacja ruchomości, należących do Jana Grałi, składających się z dwóch krosien drewnianych, ręcznych szerokości 2 m każde z maszynkami żakardowymi i matrycami, kompletnych, w dobrym stanie, oszacowanych na łączną sumę zł. 12 tysięcy. Ruchomości można oglądać w dniu licytacji, w miejscu i czasie wyżej oznaczonym.

Pabianice, dn. 30 października 1953 r.
Komornik — K. Garczyński M. P.

Pracownicy poszukiwani

Księgowych bilansistów, prac. finansowych — sity kwalifikowane — pożądana znajomość struktury organizacyjnej pionu CRS — w charakterze instruktorów rachunkowości, głównych księgowych w PZGS i GS oraz kier. sekcji finansowej zatrudnionych w ZWGS „Samopomocy Chłopskiej” w Szczecinie ulica Dworcowa nr 2. Warunki pracy i płacy do omówienia w ZWGS. Informacji udzielić możemy również listownie.
2905-K

Dozorec do utrzymania porządku zatrudni natychmiast Łódzkie Zjednoczenie Instalacji Przemysłowych, Łódź, ul. Wólczańska 158-160. Zgłoszenia do Działu Kadr.
2906-K

Kierownika Działu Admin. - Gospodarczego oraz technika normowania zatrudnia od zaraz Zakłady Przemysłu Wełnianego im. Gen. K. Świerczewskiego Wólczańska 219. Pożądana wysokie kwalifikacje. Osobiste zgłoszenia przyjmuje Dział Personalny.
2903-K

Księgowego, referenta współzawodnictwa o wysokich kwalifikacjach zawodowych zatrudnia natychmiast Zduńskowolskie Zakłady Przemysłu Zgrzebnego w Zduńskiej Woli, Al. Kościuszki 6-8. Zgłoszenia osobiste przyjmują Dział Kadr.
2885-K

Ogłoszenia drobne

NIERUCHOMOŚCI

SPRZEDAM lub zamienię domek (dwa pokoje z ogrodem) na większy. Właściciel Ziemski 29 m. 32

KUPNO

KUPUJE i sprzedaje kupony z paczek PKO sklep z samodzielnymi — Piotrkowska 44 telefon 213-08

SPRZEDAŻ

PIEC do centralnego ogrzewania sprzedam. Ruda Uroczysko 14 przy Reymonta

UMIEBLANIE pokoju stołowego (orzech) sprzedam, Sienkiewicza 3-5

LOKALE

ZAMIEŃCIE pokój z kuchnią i ogrodem w Kochanówku, Płonowa 20 m. 1 na pokój z kuchnią w śródmieściu

ZAMIEŃCIE 2 pokoje z kuchnią, siołecznica, woda miejska, światło, na podobne rozkładowe względnie na 2 oddzielne pokoje. Działalność obojętna. Piotrkowska 28-40

PRACA

POSZUKUJE korepetytora z języka angielskiego lub rosyjskiego dysponującego godzinami do poludnia. Oferty pismem Biuro Ogłoszeń Piotrkowska 96 pod „13279”

Zduńskowolskie Zakłady PRZEMYSŁU ZGRZEBNEGO z siedzibą w Zduńskiej Woli

Al. Kościuszki 6-8

przypominają, że stosownie do uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 14. 12. 1950 r. wszelkie zażalenia i odwołania załatwia dyrektor lub jego zastępca na podstawie i w czwartki od godz. 10 do 12 i od 14 do 16. Jeśli w poniedziałek i czwartek przypada dzień wolny od pracy, dniem przyjęcia jest najbliższy dzień powszedni tygodnia.
2884-K

NAUKA

KURSY kreślenia budowlanych i maszynowych i stopnia przyjmują zapisy IPR — Pabianice ul. Pułaskiego 17, II piętro, codziennie godz. 9-19

KURS kroju i szycia domowego IPR Łódź-Karłow. Szkoła TPD nr 4, ul. M. Fornalskiej 22. Zapisy codziennie od 8 do 17

ZAPISY na kursy maszynopisania, języków obcych i księgowości przyjmują sekretariat Ośrodku Politechnicznych Kursów IPR w Łodzi ul. Andrzeja Struga 4, telefon 217-19 godz. 8-12, 15,30-19.

MASZYNOPISANIE, stenografia biurowa, stenografia kursy Stenografów Maszynopisania, Kurs sekretariacki (także księgowości). Zapisy Kilinskiego 50, Piotrkowska 83

LEKARSKIE

RENTGEN. Prześwietlanie płuc, serca, żołądka, Obr. Stalngardu 76, II piętro

Dr LASZEWSKI skóra, weneryczna 13-14, 17-19,30, Armii Ludowej 27

ELEKTROKARDIOGRAF zdjęć serca. Piotrkowska 157 godz. 5-7 wieczorem (13208)

RENTGEN — prześwietlenie klatki piersiowej i żołądka, Dr Baran, Piotrkowska 103 m. 12, codziennie

Dr RÓŻYCKI specjalista akuszer i chorób kobiecych, niepełność czwartka — szóstka, Piotrkowska 33 (13173 G)

Dr Jadwiga ANFOROWICZ skóra, weneryczna, kołbica 15-19, Próżni 8 (131167 G)

Dr KUDREWICZ specjalista weneryczna, skóra 8-9,30, 3-5 Piotrkowska 106 (13195 G)

Dyrekcja Miejskiego Handlu Mięsem ŁÓDŹ RUDA i CHOJNY

ul. Świerczewskiego nr 58

zawiadamia, że stosownie do uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 14. 12. 1950 roku wszelkie zażalenia, skargi i odwołania załatwia dyrektor przedsiębiorstwa lub jego zastępca w każdy poniedziałek od godz. 15.30 do 17.30. Jeśli w poniedziałek przypada dzień wolny od pracy, dniem przyjęcia jest najbliższy dzień powszedni tygodnia.
2907-K

ZGUBY

ZGUBIONO legitymację ZBoWiD nr 36316 na nazwisko Wiktorii Nyga, zam. Łódź, Rzgowska 1.

ZGUBIONO kartę meldunkową na nazwisko Janina Gajda wiesz Pszczonów p-ta tyszkowice. (12205 G)

ZGUBIONO legitymację Antonii Spół na nazwisko Antoni Grzegorzewski Łódź, Słowiańska 8-29.

ZGUBIONO wejściówkę fabryczną na nazwisko Danuta Misterkiewicz, Narutowicza 32-8.

SKRADZIONO wejściówkę fabryczną, legity. Zw. Zaw. na nazwisko Aleksandra Leleanta, legity. Ubezpiecz. Spół. na nazwisko Stefan Leleanta, Łódź, Sienkiewicza 67, m. 59. (12222 G)

ZGUBIONO wejściówkę fabryczną na nazwisko Józef Suwałd, Pabianice

ROZNE

NARTY należy sprawdzić. NARTY uzbiera i NAPRAWIA: r-ma PUJDAK — Łódź — Kilim 15.

PARYŻANKA Artystyczna na Cerownia garderoby cerule gardorob bez śladu. Włocławskiego 6-5

KRAWIEC przyjmuje poprawki, reparaacje. Piotrkowska 19 poprzeczna odcyna Wojciechowski

Drugi sukces piłkarzy radzieckich Spartak (Moskwa) — repr. Krakowa 2:1

DRUGI występ piłkarzy mistrza Związku Radzieckiego Spartaka, w kolebce piłkarstwa polskiego — Krakowie obudził ogromne zainteresowanie.

Niestety. Nie wszyscy mogli się pomieścić na nowo-wybudowanym stadionie Gwardii, który obliczony jest na 45 tysięcy widzów. Po zwycięstwie Spartaka

nad reprezentacją Śląska zainteresowanie meczem w Krakowie wzrosło jeszcze bardziej. Sportowcy Krakowa mieli nadzieję, że może tym razem uda się odnieść zwycięstwo nad sławnym zespołem, ale piłkarzom Krakowa starczyło sił tylko do przerwy. Prowadzili oni 1:0, ale po zmianie stron do głosu doszli piłkarze Spartaka, którzy opanowali całkowicie sytuację zdobywając kolejno dwie bramki i ostatecznie odnosząc zasłużone zwycięstwo 2:1.

Piłkarze Krakowa grali bardzo ambitnie. Najlepszym graczem na boisku był Kuchut, który niestety doznał kontuzji i po przerwie nie mógł już grać.

Piłkarze Spartaka wykazali znacznie lepszą kondycję fizyczną i dobre opanowanie techniki. Zagrania ich były koncertowe i budziły wśród wybrednych znawców sportu piłkarskiego Krakowa podziw i uznanie.

Mecz odbył się w serdecznej atmosferze przyjacielskiej walki.

Spartak w nadchodzącą niedzielę spotka się w Warszawie z reprezentacją Unii, w której m.in. grać będzie Cieślak.

Osiemnastu najlepszych zawodników walczy przy szachownicach o tytuł mistrza Polski

Kraków, siedziba trzykrotnego mistrza Polski Bohdana Sławy staje się już po raz drugi po wojnie widowiskiem zaciętych walk. Jakże niewątpliwie będą miały miejsce w ciągu całego miesiąca listopada o tytuł najlepszego szachisty polskiego.

Obecne mistrzostwa zapowiadają się niezwykle ciekawie, a to głównie z uwagi na znaczny w nich udział utalentowanej młodzieży. Szachowa młodzież zdobyła sobie w tym roku szturmem miejsca w finałach.

Jeśli chodzi o szanse poszczególnych zawodników, to kandydatem na zwycięzcę jest bezspornie mistrz międzynarodowy Bohdan Sława. Utwierdza nas przy tym zarówno wspaniały bilans w dotychczas rozgrywanych mistrzostwach, jak i ostatecznie jego sukcesy zagranicą. Duże szanse mają ponadto mistrzowie Szpile i Plater, zajmujący w turniejach poprzednich wysokie miejsca. Niezwykle ciekawie będzie również Grynfeld.

Z Łodzi gra 4 zawodników: Makarczyk i Kwapiński z AZS, Szymański z Ognia i Gładziński z Włókniarza.

Omawiając ich szanse, na pierwszym miejscu należy postawić mistrza międzynarodowego Makarczyka. Jego dotychczasowa rutyna i doświadczenie po winny mu zapewnić miejsce w czołówce. Makarczyk w r. 1948 zdobył mistrzostwo Polski, a w roku ubiegłym w Stalinogrodzie osiągnął równą ilość punktów ze Sławą.

Kwapiński grał dotychczas tylko jeden raz w finale, zajmując dalsze miejsca. Niezależnie od jego ostatecznej lokaty będzie on na pewno groźnym przeciwnikiem nawet dla najlepszych.

Trzecim zawodnikiem Łodzi jest najmłodszy z mistrzów polskich, student Uniwersytetu Łódzkiego 20-letni Aleksander Szymański. W r. ubiegłym, grając po raz pierwszy w mistrzostwach, osiągnął on wspaniały rezultat dzieląc z Szpilem 3-4 miejsca. Lokata ta przyniosła mu tytuł mistrza krajowego.

Ostatni z łódzian to niżej podpisany. W dotychczasowych mistrzostwach zajmował on począwszy od 1948 r. kolejne miejsca: 2, 3, 5, 8, 6, 4 i 9.

Najwięcej niespodzianek może sprawić odbywający obecnie służbę wojskową łódzianin Witkowski.

Już pierwszy dzień rozgrywek miał sensacyjny przebieg. Kwapiński w przerwanym partii ze Sławą, mając figurę więcej, ma niemal zapewnione zwycięstwo. Natomiast mistrz przyjechał na turniej z zamiarem testu, a nie walki. Sława, mając figurę więcej, ma niemal zapewnione zwycięstwo.

Makarczyk zaś, grając z Cieślakiem, wygrał partię o wyniku 1:0. W tym czasie Makarczyk wygrał partię z Gładzińskim, a Kwapiński z Grynfeldem. W tym czasie Makarczyk wygrał partię z Gładzińskim, a Kwapiński z Grynfeldem.

W drugiej rundzie finałowych rozgrywek szachowych o mistrzostwo Polski tempo partii było nieco żywsze niż w pierwszym dniu. W tym czasie Makarczyk wygrał partię z Gładzińskim, a Kwapiński z Grynfeldem.

Największą szybkość w zwycięskim kończeniu partii wykazał na razie Miesowicz z Poznania. Użył on już drugie zwycięstwo, tym razem, nad Kwapińskim i prowadził w tabeli mając 2 pkt. 2 łódzian Makarczyk zremisował z Kuchutem, a Kwapiński przegrał z Doda. Natomiast Gładziński i Szymański partię odwołali.

Pierwszy z Dworzyńskim, drugi z Brzózka. Sława wygrał z Szpilem Witkowski z Grynfeldem, a Plater z Grabczewskim.

Kolejność tabeli po drugim dniu mistrzostw: Miesowicz (Poznań) 2 pkt., Witkowski (Wrocław) 1,5 pkt., po 1 punkcie mają: Doda (Poznań), Grabczewski (Warszawa), Plater (Warszawa), Sława (Kraków).

Po 0,5 pkt. mają Łuczynowicz (Szczecin), Makarczyk (Łódź) i Szpile (Grudziądz).

Wyścig asów

W dniu 8 listopada 1953 roku o godzinie 11 na stadionie G.W.K.S. Plac 9 Maja przy ul. 22 Lipca odbędą się zawody żużlowe najlepszych „asów” zreszczeń sportowych o memoriał zmarłego Tadeusza Koleczka.

RADIO

CZWARTEK, 5 LISTOPADA

12.15 „Na swojską nutę”, 12.45 Aud. dla wsi. 13.00 (Ł) Koncert ork. LRPR. 13.40 Muzyka kompozytorów polskich. 14.10 Dla kl. I — opowiad. 14.30 Dla kl. V—VII słuchow. 15.00 Liszt: Tarantella. 15.10 Aud. literacka. 15.30 Aud. dla dzieci. 16.00 „Swojskie melodie”, 16.20 (Ł) „Komitet pomógł”. 16.35 (Ł) „Jedyny wywiad z Piotrem Czajkowskim”, 17.15 (Ł) „Runda z piosenką”, 17.30 (Ł) „Z mikrofonem przez miasto i wies”. 17.40 (Ł) Aud. konkursowa. 17.55 (Ł) Wzajemność melodii rosyjskich. 18.00 (Ł) „Trybuna radioluchacza”. 18.15 (Ł) Reportaż aktualny. 18.30 Odpowiedzi fanów. 18.45 Schumann: Koniec pieśni. 18.50 Koncert chóru. 19.10 Kurs języka rosyjskiego. 19.30 Muzyka i aktualność. 20.00 „Dla każdego coś miłego”. 21.28 Wład sportowe. 21.32 „Słowniczek muzyczny”. 22.00 Audycja literacka. 22.20 Dłolde: opera komedia.

Wycieczka na mecz do Warszawy

Oddział Łódzki PTTK organizuje wycieczkę samochodami do Warszawy na niedzielny mecz ze Spartakiem. Koszt przejazdu w obie strony łącznie z biletem wejścia na stadion wynosi 81 zł. Ilość miejsc ograniczona. Zapisy przyjmuje PTTK przy ul. Piotrkowskiej 70. Odjazd autokaru nastąpi w niedzielę 8 bm. o godz. 7 rano.

Powszechna akcja oszczerczania trwać będzie do 8 bm.

Dziś, dnia 5 listopada br., rozpoczyna się w Łodzi powszechna akcja oszczerczania, która trwać będzie do 8 bm.

Akcję tę miało poprzedzić uporządkowanie posesji łódzkiej. Niestety, w wielu domach o porządkach zapomniano. Można tu wymienić dla przykładu posesję przy Placu Wolności 5, Przejazd 22, Wieckowskiego 32, Małej 7, Lutomierskiej 26, Limanowskiego 26, 51, 74, 97 i 127.

Ponadto nie wszyscy właściciele i administratorzy nieruchomości dopełnili obowiązku zaopatrzenia się w trunki na szczyry. Kontrola ujawniła, że do nich należą m.in. Łódzka Wytwórnia Wódek, ul. Armii Czerwonej 26, Łódzkie Zakłady Przetworów Owocowo-Warzywnych ul. Wólczańska 45-47, Państwowa Chłodnia Składowa, ul. Armii Czerwonej 28b i Państwowa Wytwórnia Win, ul. Przybyszewskiego 28.

Nie zaopatrzyli się w trunki również: administrator nieruchomości przy ul. Wschodniej 44 ob. St. Górzyski oraz właściciele posesji przy ul. Srebrnej 8 ob. Majdzińska i przy ul. Pryncypalnej 7 ob. L. Sniady.

Czy zdobyłeś SPO?

Przed nadejściem słońca jesiennych 53 ulice otrzymają nawierzchnie Ludność bierze czynny udział w akcji

ZAPOCZĄTKOWANA przez szereg komitetów blokowych naszego miasta społeczna akcja ulepszenia nawierzchni ulic dotychczas nie urządzonych przez wyspanie ich szlak, dostarczoną przez zakłady przemysłowe, zatacza coraz szersze kręgi.

NOTATKI z życia kulturalnego ŁODZI

Dziś, w czwartek 5 bm. wchodzi na scenę Państwowego Teatru Powszechnego świetna komedia Goldoniego „Awantury w Chioggi”.

Sztuka grana będzie w zmienionym repertuarze ze sztukami „Czarniecki jego żołnierze” i „Krośna śniegu”.

Dziś, w czwartek, o godzinie 19.30 odbędzie się w Klubie Międzynarodowej Prasy i Książki w Łodzi wieczór pt. „Wśród bohaterów literatury radzieckiej”. Referat wygłosi Grzegorz Timofiejew. W części artystycznej — koncert muzyki radzieckiej. Wstęp bezpłatny.

Trzy kolejne przedstawienia „Meira Ezołowicza” — Eliza Orzeszkowej w scenicznej adaptacji Idy Kaminskiej odbędą się dn. 6, 7 i 8 listopada br. na scenie Państwowego Teatru Żydowskiego w Łodzi.

Łódzkie Towarzystwo Naukowe organizuje dziś, w czwartek, o godz. 18, w auli UŁ na Rutowskiej 68 odczyt prof. A. Berka pt. „Hormony w życiu człowieka”. Wstęp bezpłatny.

Ostatnio w Prezydium DRN Łódź-Południe i Łódź-Sródmieście opracowane zostały wspólnie z komitetami blokowymi plany ulepszenia nawierzchni żużlowej na 53 ulicach, nie posiadających dotychczas trwałej nawierzchni. Opracowany został również plan wywózki szlaki z poszczególnych zakładów przemysłowych na określone odcinki ulic.

Natychmiast po opracowaniu planów mieszkańcy poszczególnych bloków przystąpi do ich realizacji.

Dzięki temu już 15 ulic położonych na peryferiach DRN Łódź-Sródmieście oraz szereg ulic w południowej części miasta otrzymało nawierzchnię żużlową.

Min. wyszlakowane zostały ul. ul. Bałuckiego, Grotgera, Kolowa, Konstytucyjna, Orkana, Obwodowa, Podgórska, Różckiego, Żeleńskiego, Deotymy, Tetmajera i wiele innych.

Do urządzania nowych ulic włączyli się również mieszkańcy terenów rolniczych, którzy zgłosili do prac społecznych własne środki transportu. Dzięki ich pracy 10 km ulic w terenach wiejskich Łodzi uzyska nową, ulepszoną w porównaniu z dotychczasową nawierzchnię.

Mieszkańcy północnej części Łodzi włączają się masowo do tej nowej wielkiej akcji społecznej poprawienia warunków komunalnych w naszym mieście. W chwili obecnej opracowania wznoszą w DRN Łódź-Północ plan tej akcji na swoim terenie.

Wydatnej pomocy komitetom blokowym udziela Miejski Zarząd Przedsiębiorstw i Urządzeń Komunalnych w Łodzi, który jednocześnie koordynuje całość akcji na terenie Wielkiej Łodzi. Min.

dostarcza on mieszkańcom sprzętu, środków transportu do wywózki szlaki z zakładów przemysłowych oraz wysła fachowych kierowników robót drogowych, którzy kierują techniczną stroną przeprowadzanych prac.

KRONIKA DZIAŁA

* Towarzystwo Przyjaźni Polsko-Radzieckiej przy MPK za wiadoma, że w sobotę, dnia 7 listopada o godz. 16 w hali nowych warsztatów przy ul. Tramwajowej 8 odbędzie się uroczysta akademii z okazji 36 Rocznic Wielkiej Rewolucji Październikowej i Miesiąca Pogodzenia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej.

Po części oficjalnej zespół Artosu da atrakcyjne widowisko pt. „Wesołe spotkanie”.

* Delegatura Zw. Spółdzielni Przemysłowych i Rzemieślniczych w Łodzi organizuje dla członków i pracowników spółdzielczości pracy uroczystą akademii poświęconą 36 Rocznic Wielkiej Rewolucji Październikowej.

Akademii odbędzie się w dniu 9 listopada w sali MDK przy ul. Moniuszki 4. W części artystycznej wystąpią świetlicowe zespoły spółdzielni pracy.

Nie niszczyć odpadów fotograficznych

Przewodniczący PKPG wydał zarządzenie nakładające obowiązek na szpitale, punkty lekarskie, uroczystości zakłady fotograficzne i archiwa państwowe gromadzenia i przekazywania do punktów skupu odpadów fotograficznych (film palnych i niepalnych).

Za jeden kilogram odpadów acetocelulozowych punkty skupu surowców wtórnych placą 7 zł 86 gr, zaś za jeden kilogram odpadów nitrocelulozowych 12,78 zł.

Zbiórka ta powinna dotyczyć także zakładów entgenowskich i zakładów fotograficznych nieuspołeczniczonych oraz fotografów amatorów.

Rzeki Czerwona

Uderzył dłonią w mapę, jakby chciał z niej coś strzepnąć, i powiedział z brutalną szczerzością: — Wtedy nie będzie czym bronić drogi kolonialnej nr 4. Wtedy cały nasz front zwinnie się na jednym zamachem o sto kilometrów na południowy zachód, w dół Rzeki Czerwonej. Nie muszę panów przekonywać, że równałoby się to klesce, jakiej Francja w swej historii jeszcze nie poniosła w koloniach.

Usiadł i otarł chusteczką kark. Sięgnął po papierosa, zapalił od zapalniczki, którą mu podał Segrais i gonął spojrzeniem siwe kółko dymu, ulatujące ku sufitowi.

— Jeśli mimo to zdecydowałem się na tę operację, to dlatego, że jestem zupełnie pewny jej powodzenia. Na odcinku drogi kolonialnej, na której znamy każdy wybój, angażujemy pięć tysięcy naszych najlepszych wojsk, nie licząc posiłkowych oddziałów tubylczych. Angażujemy w operacji całe rozporządzone lotnictwo. Prócz tego, aby odwrócić uwagę przeciwnika od Cao-Bang, wykonujemy kombinowany atak siłami garnizonów znan z Rzeki Jasnej na Thain-Nguyen. Powinności odczuć odciażające działanie tej dywersji w stopniu maksymalnym. To są ogólnie rzecz biorąc pozytywne wnioski, które dowodzą, że nasze warunki, w jakich odbywać się będzie operacja, jakże są negatywne?

Zastawił się wciągniętą dłonią, jakby chciał uprzedzić odpowiedź.

— Wiem, zły stan drogi. Dlatego też kolumna Chartona zniszczy za sobą cały ciężki sprzęt. Jej marsz musi być szybki. Według moich przewidywań, kolumna Chartona wyszedłszy w nocy powinna w ciągu następnego dnia połączyć się z kolumną Lepage'a. Na drugi lub najdalej trzeci dzień obie połączone kolumny powinny osiągnąć That-

Khe. W ten sposób całość operacji musi być ukończona w trzy dni. Zupełna tajemnica i absolutna szybkość wykonania są najważniejszymi elementami powodzenia. Niech pan pamięta, pułkownik Charton, musi pan pójść szybko!

Charton rozłożył ręce. — W lecie i jesienią ubiegłego roku niektóre konwoje były w drodze do Cao-Bang pięć, dziesięć i piętnaście dni... Po drodze kolonialnej nie idzie się tak szybko, jak się chce.

— Wiem — odpowiedział generał — ale pan ma dojść tylko do That-Khe, i to bez obciążenia. Na wysokości przełęczy Long-Phai oczekiwają pana będzie potężnie uzbrojona kolumna Lepage'a.

— Long-Phai to złe miejsce — powiedział jak przez sen Forge.

Segrais zamachał rękami, jakby go opadły myśli.

— Od That-Khe do Cao-Bang przeszedłem w czerwcu z moim batalionem w jedną dobę. Nie rozumiem, dlaczego nie mieliśmy zrobić tego samego w wrześniu? Forge otworzył oczy. Wlepił wzrok w Segraisa i powiedział kwaśno: — W 1948 roku konwoje robiły drogę z Lang-Son do Cao-Bang i z powrotem w ciągu jednego dnia. Dlaczego to jest niemożliwe w 1950? Dlaczego od roku w ogóle skasowano konwoje?

Przeniósł wzrok z Segraisa na Carpentiera.

— Dlatego, że tymczasem na miejsce rebeliantów pojawiła się armia Vietminhu. Segrais zachnął się.

— Przerwanie przeciwnika prowadzi do niewiary we własne siły. Nie zapominajcie, kolego, że mamy w garści wspaniałe narzędzie: najlepsze wojsko, jakie Unia Francuska posiada. Czy Viet może się z nami równać?

Forge położył obie ręce na kolanach i pochylił się do przodu.

— Tak — wyrzucił z siebie — ale my mamy tylko Korpus Ekspedycyjny, podczas gdy Vietminh ma armię.

Carpentier uśmiechnął się.

— Jak pan to rozumie, majorze?

Forge wywał z siebie dźwięk głuchy jak stękanie ływa.

— Rozumiem to tak — odpowiedział — że armia ma za plecami naród, a Korpus Ekspedycyjny statki ewakuacyjne.

WAŻNE TELEFONY

Pogot. Ratunkowe 254-44
Straż Pożarna 8
Kom. Miejska MO 253 60
Miejski Odr. Infor. 159 15

TEATRY

NOWY (Wrocławskiego 15) g. 19 „Poemat pedagogiczny”
IM. ST. JARACZA (Jaracza 27-29) nieczynny
POWSZECHNY (Obr. Stal. Ingradu 21) g. 19.15 „Awantury w Chioggi” (premiery zamknięta)
MUZYCZNY (Piotrkowska 243) g. 19.15 „Kraina uśmiechu” — ost. dni
MAŁY (Traugutta nr 1) g. 19.15 „Rodzinka”
„ARLEKIN” (Piotrkowska 152) g. 17 „Złota rybka”
„PINOKIO” (Kopernika 16) g. 17 „Pieśń Sarmiko” — ost. dni

CO?gdzie?KIEDY?

• KINA •

BALTYK (Narutowicza 20) „Kasztanka” g. 14.30, 18.30, 20.30
MŁODA GWARDIA (Zielona 2) „Orzeł Kaukazu” II ser. g. 14, 16, 18
MUZA (Pabianicka 173) „Noc majowa” g. 18, 20
PIONIER (Franciszkańska 31) „Podrutek” g. 17, 19
POLONIA (Piotrkowska 67) „Kasztanka” g. 18, 20
PRZEDWIOSNIE (Zeromskiego 76) „Błyskawica” g. 18, 20
MAJA (Kilińskiego 176) „Sądek” g. 17, 19
REKORD (Rzgowska 2) „Bajka o śpiącej królewnie” g. 18, 20

10-52, PKF 44-53 g. 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22

Dyżury aptek

Aptek: nr 13 (Obr. Stal. Ingradu 15) nr 49 (Pabianicka 218) nr 16 (Jaracza 32) nr 19 (Stal. 50), nr 26 (Kopernika 26), nr 50 (Piotrkowska 67), nr 53 (Plac Koscielnego 8).
DYŻUR POŁOŻNICZO-GINEKOLOGICZNY
A. S. nr 41 (Al. Kościuszki 48) dyżuruje codziennie.
Od godz. 8 do 20 szpital im. dr. Madurowicza — ul. Krzemieniecka 5 od godz. 20 do 8: szpital im. M. Curie — Składowa 67, ul. Curie Składowa 15.